

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 2

2019. g. aprīlis / maijs / jūnijs

90.2.

70. Amerikas Latviešu Baptistu Koŗu Apvienības Dziesmu Diena
aprīlī Sv. Jāņa ev. lut. draudzes dievnamā

Redakcijas kollēģijas piezīmes

Divtūkstošdeviņpadsmitais gads pēc Kristus ir jau puspagājis. Pirmie seši mēneši ir bijuši notikumu bagāti gan mūsu personīgās, gan ALBA draudžu un pašas Apvienības dzīvē. Kopš beidzamā Kristīgās Balss (janvāra-marta) numura iznākšanas, draudzes ir atzīmējušas Kristus sājū ceļu uz Golgātu, Viņa krusta nāvi un augšāmcēlšanos, debesbraukšanu un Svētā Gara izliešanu. Šajā Kristīgās Balss numurā neatradīsiet svētrunas vai apceres, tieši par šiem notikumiem Kristus dzīvē. Abas svētrunas šajā numurā teiktas mūsu svētkos, viena Filadelfijā un otra Bukskauntijā. Šajā Kristīgā Balsī atradīsiet arī manu uzrunu ALBA Koņu apvienības 70. Dziesmu dienā.

Mana Filadelfijas un māc. Dr. Paula Barbina svētruna šajā numurā tomēr arī dibinātas augšminētajos notikumos Jēzus Kristus dzīvē. Es runāju Filadelfijas draudzes mūsu svētkos par tematu “Jēzus sekotājas ceļā pie krusta un kapa”. Māc. Dr. Pauls Barbina runāja par to, ko Jēzus mācīja saviem mācekļiem augšistabā dažas stundas pirms savas krusta nāves. Kristus māca, ka mācekļiem un mums būs sekot Dieva pavēlei mīlēt viens otru. Uzrunā Dziesmu dienā es runāju par teroristu uzbrukumu Sir Lankā, kur vienā no baznīcām Lieldienas rīta dievkalpojumā Kristus statuļa tika aptraipīta ar noslepkavoto asinīm. Mēs nevaram runāt par Jēzu Kristu, nerunājot par Viņa krustu un Viņa augšāmcēlšanos jo šeit atklājas Dieva mīlestība uz cilvēkiem, kas vienīgi var mūs glābt no mūžīgas nāves.

Tā, lasot šai numurā par Rūda Kalnmala un Lidijas Aistares izvadīšanu, lasām mācītājas Aijas Grahamas vārdus par Rūdi. Viņa saka: “Rūdis savā dzīves dziesmā mums rādīja Lieldienas spēku.” Par Lidiju viņa liecina: “Skaists ir augšāmcēlšanās un dzīvības ceļš. Lidija gribētu, lai arī mēs tādu ceļu izvēlamies, sakot “Jā” vārdu Kristum.

Skatoties ap mums uz pasaules notikumiem 2019. gada otrās puses iesākumā, redzam, ka pie apvārkšņa savēlkaš tumši un draudoši mākoņi. Sirdis nodreb bailēs par gaidāmo postošo un ies-

pējami nāvējošo negaisu. Bet aiz tumšajiem mākoņiem spīd Lieldienas rīta spožā saule. Mēs lasām Lieldienas rīta gaišo prieka vēsti: “Bet pēc sabata, pirmajai nedēļas dienai austot, Marija Magdalēna un otra Marija nāca kapu apraudzīt” (Mateja ev. 28:1) Viņas dzird eņģeli sakām: “Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sisto. Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis.” (Mateja ev. 28:5,6a)

No redakcijas – māc. Dr. Uldis Ukstiņš.

Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars, P. Aļļe. Mūsu tīmekļa lapas adrese:

www.kristigabalss.com

Informācija, jautājumi, raksti:

info@latvianbaptistsinamerica.org

ALBA tīmekļa lapa:

www.latvianbaptistsinamerica.org

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes— māc. Dr. U. Ukstiņš	2
Jēzus Sekotājas—māc. Dr. U. Ukstiņš	3
Dziesmu Diena Filadelfijā—māc. Dr. U. Ukstiņš	7
Pateicieties tam Kungam—māc. Dr. U. Ukstiņš	10
Notikumi draudzēs—B. Ukstiņa	11
Bukskauntijas draudzes mūsu svētki Benita Ukstiņa	13
Notikumi draudzēs —māc. Dr. U. Ukstiņš	14
Ar to man ir labi—māc. Dr. P. Barbins	15
Ceļā uz Mērķi—E. Biķis	19
Dziesmu Diena—E. Biķis	22
Kā tas bija pirms 80 gadiem	25
Mūsu aizgājušie - māc O. Cakars	27
Atvadu sprediķis - māc. A. Graham	27
Mūsu aizgājušie—māc. O. Cakars	30
Atvadu svētruna—māc. A. Graham	30

JĒZUS SEKOTĀJAS

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Lūkas ev. 8:1-3; 23: 27,49, 55-24:8

Svētruna teikta Filadelfijas draudzes māsu pulciņa gada svētkos 2019. gada 7. aprīlī

Šīs dienas svētrunas virsraksts nāk no mūsu pirmā Bībeles lasījuma šajā svētdienā, Lūkas evaņģēlija, ar virsrakstu jaunajā tulkojumā "Jēzus sekotājas". Jēzus darbības laikā daudzas sievietes Viņam sekoja un no tām dažas tiek minētas vārdā un pat sevišķi izceltas.

Lasījām, ka līdz ar Jēzus divpadsmit mācekļiem "...arī dažas sievietes (bija pie Viņa), kas bija dziedinātas no nešķīstiem gariem un slimībām: Marija, saukta Magdalena, no kuras bija izgājuši septiņi demoni, Joanna, Hēroda pārvaldnieka Hūzas sieva, arī Zuzanna un daudzas citas, kas ar savu rocību gādāja par viņiem." (Lūkas ev. 8:2-3) Šīs sievietes, kuŗas šeit ir minētas, bija ar Jēzu Viņa sludināšanas laikā; sekoja Viņam uz Jeruzālemi; ir pie krusta, kad Viņš tiek krustā sist. Viņas redz kapa vietu, kur Jēzus miesas tiek guldītas un tādēļ zināja kur iet pirmajā nedēļas dienā, lai pēc jūdu parašām svaidītu Viņa miesas ar dargām zālēm. Šīs sievietes bija pirmās Kristus augšāmcelšanās liecinieces, dzirdot eņģeļa vēstījumu "...Ko jūs meklējat dzīvo starp mirušajiem? Šeit viņa nav, viņš ir augšāmcēlies. Atcerieties, ko viņš jums sacīja, vēl būdams Galilejā." (Lūkas ev. 24:5-6) Šīs sievietes bija sekojušas Jēzum no Galilejas uz Jeruzālemi; pie krusta un pie kapa. Jāņa evaņģēlijā redzam Mariju Magdalēnu sastopamies ar dzīvo

Foto: Pēteris Alje

Jēzu Kristu un liecinot Viņa šaubīgajiem mācekļiem: "...Es redzēju Kungu!" (Jāņa ev. 20:18).

I.

Šodien svinam Filadelfijas draudzes māsu pulciņa 125. gada svētkus, domādami par to, ka māsas, sievietes, ir vienumēr bijušas uzticīgas Jēzus Kristus sekotājas. Sievietes bija ar Jēzu Viņa dzīves

laikā. Tās pēc Viņa augšāmcelšanās, kā lasām Apustuļu darbos, dzīvoja, kalpojot Kristum, kā to darīja labdare Tabita, kas rūpējās apģērbt nabadzīgus ļaudis; kā Priskila, kas līdz ar vīru Akvilu, bija Kristus mācības izskaidrotāja; kā purpuru pārdevēja Lidija, kas atvēra savu namu draudzes sapulcēm. Cauri gadu simteņiem, līdz pat mūsu dienām, sievietes ir mīlestībā kalpojušas savam Kungam ar labdarības darbiem un ar liecību par dzīvo Kristu ļaudīm ap sevi.

Tā tas bija mūsu Filadelfijas draudzē. Nevaru pieminēt visas uzticīgās kalpones, bet minēšu tikai dažas. Elsija Lagzdone ar savu izcilo mūzikālo talantu bija draudzes ērģelniece daudzus gadu desmitus. Otīlija Baštika kalpoja Dievam ar savu lielo dzejnieces talantu. Marta Buivide un Alma Šverna bija māsu pulciņa ilggadējas priekšnieces. Tāpat kā sievietes, kuŗas minētas mūsu šī rīta rakstvietā, daudzas māsas šeit Filadelfijā arī bija uzticīgas un pašai dziedzīgas Jēzus Kristus kalpones.

Pirmais vārds, kas minēts Mateja evaņģēlija astotās nodaļas sākumā, ir "Marija, saukta

Magdalēna". Viņas vārds, parasti pirmais, atrodas to sieviešu sarakstā, kuŗas sekoja Jēzum. Viņa tiek minēta vairākās vietās evaņģēlijos. Lasījām, ka no viņas izdzīti septiņi demoni; tas ir, ka viņa tika no Jēzus dziedināta no kādas sevišķi postošas slimības.

Tas tā ir bieži dzīvē, kad mēs piedzīvojam sevišķu Kristus pieskārienu postošos un dramatiskos dzīves brīžos. Šādi notikumi dara mūs par sevišķi uzticīgiem Kristus sekotājiem. Bija zīmīgi lasīt Kalamazu luterāņu draudzes mācītājas Aijas Grahamas svētrunu Rūda Kalnmala bērēs, ka Korejas kara šausmīgajās dienās Rūdis lūdza tā Kunga sargāšanu un solījās visu mūžu būt Viņam uzticīgs. Mācītāja saka, ka Rūdis ir turējis savu solījumu līdz dzīves beidzamai elpai. Mēs, kas labi pazīstam Rūdi, varam pievienoties šai liecībai.

Marija Magdalēna nāca no maza ciemata, kur, noteikti, daudzi no viņas noversās viņas slimības dēļ, redzot to kā Dieva sodu. Šajā grūtajā un sāpīgajā dzīves laikā, Jēzus dziedināja Mariju. Pateicībā par jauno dzīvi pēc Kristus pieskāriena, viņa seko tam Kungam un apgāda Viņu.

Nākošā sieviete, kas minēta, ir "Joanna, Hēroda pārvaldnieka Hūzas sieva" (Lūkas ev. 8:3a). Arī viņas vārds ir vairākkārt minēts evaņģēlijos. Viņa ir sieva Hēroda īpašuma pārzinim. Viņa tādēļ ieņēma ievērojamu vietu sabiedrībā, sieviete, kuŗai bija zināma materiāla turība. Viņa, acīm redzot, bija atstājusi savas mājas un ģimeni, lai būtu ar Jēzu, lai ceļotu līdz ar Viņu. Nezinām, kā viņas vīrs skatījās uz šādu pārdrošu rīcību.

Kā Jēzus mācekļi nāca no dažādām sabiedrības aprindām, tāpat tas bija ar sievietēm, kuŗas Jēzum sekoja. Redzam, ka arī viņas nāca no dažādiem dzīves apstākļiem. Jēzū aizspriedumu barjeras, kas šķir cilvēku no cilvēka, tiek

nojauktas. Apustulis raksta: "Tur nav ne jūda, ne grieķa, tur nav ne verga ne brīvā, tur nav ne vīrieša, ne sievietes – jūs visi esat viens Jēzū Kristū" (Gal. 3:28). Kristus aicina visus ļaudis pie sevis. Nevienam nav jāpaliek ārpusē. Visi tiek aicināti pie Viņa galda.

Trešā sieviete, kas šeit minēta, ir Zuzanna. Viņa nav minēta nekur citur evaņģēlijos, nekas vairāk par viņas mums nav zināms, kā vienīgi, ka viņa bija Jēzus sekotāja. Noteikti, viņa bija pazīstama pirmā gadsimtā Lūkas evaņģēlija pirmajiem lasītājiem. Šis nav vienīgās sievietes, kuŗas bija ceļā ar Jēzu. Lūkas piezīmē: "...un daudzas citas, kas ar savu rocību gādāja par viņiem." (Lūkas ev. 8:3b) Šīs sievietes sekoja Jēzum līdz ar Viņa mācekļiem.

Liekas, visām šīm sievietēm bija zināma materiāla rocība, lai varētu tā darīt.

Mēs gribētu vairāk zināt par šīm sievietēm, kas staigāja ar Jēzu pa Galilejas puteļainajiem ceļiem, atstājušas savas ikdienas dzīves, lai dzirdētu Jēzus macības, lai redzētu Viņa varenos darbus. Bet evaņģēliji netiek rakstīti, lai apmierinātu mūsu ziņkāriību, bet gan lai veidotu un stiprinātu mūsu ticību Jēzum Kristum kā Pestītājam.

Šis īsais apraksts par Jēzus sekotājām liek mums apzināties vismaz divas svarīgas lietas. Pirmkārt to, ka Jēzus pieņēma sievietes kā savas sekotājas laikā, kad tāda rīcība bija konfliktā ar pastavošajām jūdu sabiedrības normām. Katru rītu jūdu vīrieši skaitīja lūgšanu, pateikdamies Dievam, ka nav dzimuši nedz kā pagani, nedz vergi, nedz sievietes. Jēzus savos vārdos un rīcībā nekad un nekur nenoliek sievieti otrajā vietā. Viņš mācīja tās, kā mācīja Mariju un pieņēma viņu kalpošanu, ka pieņēma Marijas māsas Martas kalpošanu.

Otrkārt, saprotam, tas prasīja lielu uzņēmību un pašaiļieģšanos, kā sievietei sekot Jēzum. Bija jūdi, kas bija naidīgi pret Jēzu un Viņa mācekļiem. Šis naidis, noteiki, bija vēl lielāks pret sekotājām, pret sievietēm, kuŗas, ar savu sekošanu, pārkāpa tā laika sabiedrības normas.

Tomēr Jēzus pievilcība bija tik liela, tik spēcīga, ka pa spīti visām grūtībām šis sieviets Viņam sekoja.

Tā tas ir arī šodien Kristus draudzē, kur, parasti, vietejās draudzēs ir vairāk sievietes nekā vīrieši un viņas, caurmērā, ir daudz aktīvākas savā kalpošanā. Vismaz tas ir, ko statistika liecina. Mūsu ALBA draudzēs sievietes ieņem svarīgu lomu. Tāpat ALBA mūsu apvienības biedrenes gadu desmitiem ir sniegušas palīdzīgu roka "vienam no vismazākajiem", tiem kam ir vajadzības: paēdinot izsalkušo, apģērbjot kailo, apmeklējot slimo. Māsas nespēj citādi, jo mīlestība uz Kristu dzen viņu kalpošanu, tāpat kā mīlestība dzina to sieviešu kalpošanu, kuŗas sekoja Jēzum Galilejā.

II.

Sievietes bija Jēzus sekotājas ceļā, Viņa darbā un kalpošanā. Tāpat sievietes bija ar Jēzu Jeruzālemē krusta pakājē. Visos evaņģēlijos tiek minētas sievietes, kas seko Jēzum uz Jeruzālemi un atrodas pie Viņa krusta. Lasām Lūkas evaņģēlija aprakstu par Jēzus notiesāšanu: "Viņam sekoja liels ļaužu pulks un sievietes, kas vaimanāja un apraudāja viņu" (Lūkas ev. 23:27). Tālāk lasām: "Visi tie, kas viņu pazina, arī sievietes, kas ar viņu bija atnākušas no Galilējas, stāvēja attālak un redzēja visu, kas notiek." (Lūkas ev. 23:49)

Sievietes, kuŗas ar Jēzu bija atnākušas no Galilejas, kas tur rupējās par Jēzus un Viņa mācekļu vajadzībām, bija ar Jēzu, kad Viņš karājās pienaglots pie krusta. Viņš pie krusta tika piekalts kā noziedznieks pret Romas varu. Viņu uz jūdu tautas vadītāju pieprasījuma notiesāja uz nāvi Romas prokurators Pontijs Pilāts.

Šis Jēzus mācekles, šis Jēzus sekotājas, šis sievietes riskēja visu, lai būtu ar Viņu, lai sekotu Viņam līdz pat krusta pakājei. Šis sievietes nebija saulaino dienu mācekles, kas pameta Jēzu, kad apstākļi top draudoši un bīstami. Viņas mīlestībā un uzticībā stāv krusta pakājē, jo bija piedzīvojušas Jēzus dziļo un neizsmejamo mīlestību. Kad Kristus nomira un tiek noņemts no krusta, lasām: "Sievietes, kas ar viņu bija atnākušas no Galilejas, gāja nopakaļ un redzēja kapu un kā tika noliktas viņa miesas. Atgriezušās mājās, tās sagatavoja smaržīgas zāles un svaidāmo eļļu un sabatu pavadīja mierā pēc bauslības." (Lūkas ev. 23:55-56)

Šis sievietes, Galilejas sekotājas, bija ar Jēzu, kad Viņš mira, kad Viņu no krusta noņēma un kapā guldīja. Viņas pēc bauslības sagatavo smaržīgas zāles un svaidāmo eļļu, lai apkoptu sava Meistara mirstīgās miesas.

Arī mēs, Jēzu Kristus sekotāji, nepametam Viņu, kad sekošana top smaga un draudoša. Kā raksta māc. Vilis Dzelmitis, kuŗš Kristu dēļ izdzīvoja Sibīrijas spaidu nometni: "Kas Dievam uzticās, kad nespēks māc, Kad sāpes vairojās un šaubās prāts... Kas Dievam uzticās, kad ērkšķi dzeļ, kad draugi novēršās un naidā peļ...Kas Dievam uzticās, kad darbs šķiet velts, Par drupām parvēršas viss, kas ir celts. ...Tas spēkus kopā vāks un darbu velreiz sāks, ies Kristus pēdās vien, uz priekšu vien."

Viņa teicamie sekotāji, ir saulaino dienu sekotāji. Neesam gatavi aizliegt sevi un nostāties, kā minētās sievietes, krusta pakājē, riskējot visu, pat savu dzīvību. Un sievietes, kuŗas sekoja Jēzum tiek atalgotas par savu uzticību, dzirdot Kristu sakām "Viss piepildīts!" un "Tēvs, es nododu savu garu Tavās rokās."

III.

Jēzus sekotājas, Galilejas sievietes, seko Viņam līdz krustam un tad līdz kapam, kur guldītas Jēzus miesas. Lasām: "Nedēļas pirmajā dienā paša rīta

agrumā viņas atnāca pie kapa, nesdamas smaržīgās zāles, ko bija sagatavojušas.” (Lūka ev 24:1) Bet viņām par satricinājumu, akmens no kapa bija novelts. Un, iegājušas kapā, tās neatrada tā Kunga miesas. Kamēr viņas bija apjukušas par to, kas noticis, tām piestājas Dieva vēstneši, eņģeli, spīdošās drēbēs, gaismā terpti. To liecība apgriez Jēzus sekotāju dzīves otrādi, satricina viņas līdz viņu dzīves pamatiem. Eņģeļi prasa: “Ko jūs meklējat dzīvo starp mirušajiem?” Un apliecina: “Šeit viņa nav, viņš ir augšāmcēlies! Atcerieties, ko viņš jums sacīja, vēl būdams Galilejā.” (Lūkas ev. 24: 5b, 6) Izgājušas no kapa, tās nes šo vēsti, pēc eņģeļu pavēles, Jēzus šaubīgajiem mācekļiem. Pats Jezus Jāņa evaņģēlijā sveicina Mariju Magdalēnu, kas Jēzus mācekļiem vēsti: “Es redzēju to Kungu!”

IV.

Mēs, svinot šos Filadelfijas draudzes māsu 125. gada svētkus, esam arī kopā ar Viņu ceļā, pie krusta un pie kapa. Mēs apliecinām Lieldienas rītā: “Kristus ir augšāmcēlies! Viņš ir dzīvs!” Mēs apliecinām kā Marija: “Es redzēju to Kungu!”

1) Mēs redzam to Kungu dzīves ceļā līdzcilvēku vaigos kad apmeklējam slimos un paēdinām izsalkušos. Mēs redzam to Kungu to vaigos, kas alkst pēc mīlestības, rādot Kristus mīlestību tiem kam sevišķi tā vajadzīga: svešniekiem, bāreņiem un atraītnēm. Mēs rādam Kristus mīlestību slimam, nabagam, vientuļam un bēdīgam. Mēs dodam no savas rocības, lai Kristus vārdā tiem palīdzētu, kā no savas rocības sievietes Galilejā kalpoja Kristum un mācekļiem. Mēs esam savā dzīves ceļojumā kopā ar Jēzu, mūsu augšāmcēlušo Kungu.

2) Mēs Lielā piekdienā redzam to Kungu karājoties pie Golgātas krusta. Mēs stāvam krusta pakājē, kā stāvēja Galilejas sievietes, Jēzus sekotājas. Mēs redzam Viņu kā mūsu un pasaules Glābēju. Mēs dzirdam Viņa vārdus: “Tēvs piedodi!” Mēs dzirdam Viņa liecību: “Šodien tu būsi ar mani paradīzē.” Un mēs ticībā pieņemam Viņa žēlastības vārdu.

3) Mēs esam ar Kristu augšāmcelšanās rītā. Tāpat kā Galilejas sekotājas redzam, “Kaps ir tukšs!” Mēs dzirdam eņģeļu vēsti, “Viņš ir augšāmcēlies!” un tā pārveido mūsu dzīvi pilnīgi. Šī vēsts liecina, ka šī zemes dzīve nav viss. Mēs zinām, ka ir debesis, kur gaismas bērni mīt. Mēs zinām, ka ir debesis, kur būsīm mūžīgi kopā ar savu Kungu un ar tiem, kas ticībā ir kopā ar Viņu.

Filadelfijas draudzes māsu 125 gadusir redzējušas Kristus vaigu ikvienā no vismazākajiem. Kristus vārdā māsu viņiem kalpojušas. Mūsu māsu priekšteces iegājušās, pēc Jēzus Kristus apsoliņuma, mūžīgās dzīvības valstībā, kur viņas sagaida Kristus. Tāpat Jēzus Kristus sagaida ikvienu, kas ar viņu staigā šīs dzīves ceļā, kas stāvējis krusta pakājē un sveicis savu Kungu Lieldienas rītā.

Filadelfijas draudzes mācītājs

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

VAI KĀ JĒZUS? VAI KĀ JONA? KĀDS ESMU ES?

**ALBA 2019.g. KONGRESA DIENAS
no 16.-18. augusta**

BUKSKAUNTIJAS DRAUDZES DIEVNAMĀ

STUDIJAS PRAVIEŠA JONAS GRĀMATĀ

VAI KĀ JĒZUS?

PATEICIETIES TAM KUNGAM, JO VIŅŠ IR LABS

Dziesmu Diena Filadelfijā

Koris sestdienas mēģinājumā Foto: Pēteris Aļļe

ALBA Koŗu apvienības rīkotā 70. Dziesmu diena

I

Pēc tumšas un vētrainas piektdienas, sestdiena, 27. aprīlis, uzausa gaiša un saulaina. Ceļš uz ALBA Koŗu apvienības rīkotās 70. Dziesmu dienas tālākajiem dalībniekiem no Bostonas, Čikāgas, Klīvlāndes un Toronto, laiku apstākļu dēļ bija grūtāks nekā tie būtu to vēlējušies. Daži lietū un negaisā pavadīja visu ceļu. Tomēr varam pateikties Dievam, ka visi sasniedza Dziesmu dienu bez kādiem atgadījumiem.

Tā sestdien,, ap pusdienas laiku, viens pēc otra tuvāki un tālāki Dziesmu dienas diriģenti, dziedātāji un mūziķi sāk pulcēties mēģinājumam Filadelfijas Svētā Jāņa ev. lut. draudzes skaistajā dievnamā. Pirms mēģinājuma visiem ir iespējams baudīt vieglas pusdienas, par kurām rūpējas Filadelfijas latviešu baptistu draudzes saimniece Aina Stūrmane ar palīgiem, levu Bundžu no Filadelfijas Sv. Jāņa ev. lut. draudzes, un Niku un Ēriku Stūrmaņiem. Pie pusdienu galda visiem ir iespējams satīkties un sarunāties ar draugiem, kuŗi nav bijuši ilgāku laiku redzēti, vismaz ne vaigu vaigā. Mūsu laika modernā tehnoloģija, protams, ļauj redzēt viens otru tīmeklī.

Pēc pusdienām sākas intensīvs mēģinājums, lai saliedētu dziedātājus no dažādām vietām vienā kopīgā dziedātāju vienībā. Tas notiek diriģentu: Guntas Plostnieces, Ralfa Augstrozes un Sarmas Aļļes vadībā. Gunta Plostniece ir ALBA Koŗu apvienības vadītāja un Filadelfijas latviešu baptistu draudzes Dziesmu dienas rīcības komitejas locekle. Uz viņas pleciem gulstas Dziesmu dienas programmas izveidošana. Ralfs Augstroze ir Bukskauntijas latviešu baptistu koŗa diriģents un Sarma Aļļe ir diriģente Čikāgā.

Mēģinājums, ar īsu pārtraukumu, ilgst kādas piecas stundas. Tad ar iepriekš minēto darba komandu tiek pasniegtas gardas vakariņas – šķiņķis, kartupeļu sacepums un dārzāji. Protams, arī saldais ēdiens. Dzirdēts no dziedātājiem, ka visiem vakariņas likušās sevišķi gardas. Pēc vakariņām vēl īsa sadziedāšanās un tad visi dodas uz pelnītu atdusu, citi pie vietējiem draugiem, citi uz viesnīcu.

Ērgelniēks Dāvids Šmits

Foto: Pēteris Aļļe

II

Svētdienas rīts uzaust ar sauli un baltiem mākoņu kalniem. Diena ir skaistāka nekā sinoptiķi to

bija paredzējuši un laika apstākļi nevienu neatur dodies uz 70. Dziesmu dienas koncertu. Pirmā Dziesmu diena notika Ņujorkā 1950. gada 5. martā ar Ņujorkas, Filadelfijas un Bukskauntijas latviešu baptistu draudžu kori dalību. Apvienoto kori diriģēja komponists Dr. Eduards Baštiks, Ņujorkas draudzes kora vadītājs.

Kaut 70. Dziesmu dienas koncerta dievkalpojums sākas tikai trijos, koristi pulcējas dievnamā jau vienos, lai izmēģinātu dziesmas kopīgi ar stīgu ansambli. Tuvojoties koncerta laikam, dievnams lēnām sāk pildīties ar klausītājiem. Taisni trijos atskan ērģeles, kuŗas spēlē dziesmu dienu ilggadējais ērģelnieks Dāvids Šmits. Viņš ir māc. Dr. Jāņa Šmita dēls. Māc. Dr. Jānis Šmits bija deviņdesmitajos gados Latvijas Baptistu Draudžu savienības bīskaps. Ērģeļu prelūdiņā dzirdam Feliksa Mendelsona "Variācijas par Cik liela Dieva žēlastība". Tad dievnamā svinīgi ienāk koris, dziedot kopīgi ar draudzi Mendelsona "Tuvums un tālums", harm. J. Vītols. Beidzamais pants tiek dziedāts ar dziļu ticības pārliecību: "Dvēsele, dziedī savam Pestītājam, Lūgšanas ziedu noliec tam pie kājām! Garu Viņš devis tev no sava Gara, Kas dzīvu dara!" (Ludis Bēr-

ziņš). Ievada vārdus un lūgšanu saka ALBA priekšsēdis māc. Dr. Uldis Ukstiņš. "Šī ir diena, ko Kungs devis, gavilējiet un līksmojiet šodien! .. Tu esi mans Dievs, un es pateicos tev – mans Dievs, es tevi cildināšu!" (Ps. 118:24,28)

Pirmās trīs kora dziesmas diriģē Sarma Aļļe. Dzidri un speciģi atskan Wolfganga Amadeusa Mocarta "Gloria in Excelsis". Tai seko Viktora Baštika "Skaidram būt". Abas dziesmas tika dziedātas arī pirmajā Dziesmu dienā Ņujorkā. Beidzamā dziesma ir Richarda Dubra "Uz Tevi Kungs". Johanna Sebastiana Bacha dziesmu "Liēlais Dievs" dzied bass Endrū Martenss (Andrew Martens) ērģeļu pavadījumā. Viņš ir profesionāls solists un tas parādās viņa izpildījumā. Endrū Martenss ir dziedājis daudzās Dziesmu dienās, kā arī vairākos sarīkojumos Filadelfijā. Beidzamo reizi viņš dziedāja Latvijas 100 gadu neatkarības svinībās Filadelfijas Brīvo Latviešu biedrībā, koncertā, kuŗā dziedāja Guntas Plostnieces organizētais koris.

Solo dziesmai seko Aijas Tai (Tighe) vijoles solo, M. Brucha vijoles koncerts "Allegro energico, op.26, #1". Aija, kuŗa šogad nobeidz vidusskolu, ir izcila vijolniece un viņas veiksmīgais izpildījums

Kopkoris ar stīgu ansambli. Diriģente Gunta Plostniece

Foto: Svens Kalniņš

izsauc no klausītājiem sirsnīgus aplausus. Aija ir māc. Augusta Mētera maz-mazmeita. Mācītājs Augusts Mēters bija beidzamais Latvijas Baptistu Draudžu savienības prezidents pirms Otrā pasaules kara un bija arī pirmais Amerikas Latviešu Baptistu apvienības (ALBA) priekšsēdis šeit, Savienotās Valstīs. Mācītājs A. Mēters bija arī dzejnieks un viņa vārdi ir šīs Dziesmu dienas dziesmām “*Skaidram būt*” un “*Lielais Dievs*”.

Pēc vijoles solo dzirdam Ralfa Augstrozes diriģeto Jāņa Lūsēna “*Diotoniskā kantāte*” ar Leonīda Breikša vārdiem. Kantāti pavada ērģeles un Aijas Tai vijole. Kantātē trio dzied Silvija Augstroze, Inta Augstroze un Pēteris Aļle. Kantātei seko ALBA priekšsēža mācītāja Dr. U. Ukstiņa meditācija “*Pateicieties tam Kungam, jo Viņš ir labs!*”, apcerot 118. Psalmu. (To varat lasīt šajā *Kristīgās Balss* numurā.)

Dziesmu dienas koncerta otrajā daļā ir komponista Viktora Baštika kantāte “*Dieva vadība*”, ko diriģē Gunta Plostniece. Kantāti pavada ērģeles un stīgu kvartets. Ērģeļu pavadījumu spēlē jau minētais ērģelnieks Dāvids Šmits, bet stīgu kvartetā vijoles spēlē Ērika Milborna (*Erica Milbourne*), Aija Tai; altvijoli – Annija Kerno; čellu – Linda Aļle-Marfija (*Murphy*). Solo ziemas kantātē izpilda Astrīda (Ukstiņa) Rūdolfa (*Rudolph*) un Endrū Martenss. Kvartetā dzied Astrīda Rūdolfa, Jūlija Plostniece, Gatis Ķeris un Endru Martenss.

Svētības vārdiem seko koŗa dziesma “*Lai Dievs tevi svētī un pasargā*” (*Pēter Lukin*). Koncerts beidzās ar ērģelnieka Dāvida Šmita postlūdi S. Karga-Elerta “*Nun danken alle Gott*” (*Marche triomphale*). Klausītāji izsaka savu pateicību par izcilo koncertu ar sirsnīgiem aplausiem. Patiesi, Dievs ir uzrunājis katra dalībnieka sirdi.

III

Koncertam sekoja mielasts tur pat baznīcas blakus telpās. Par mielastu rupējās pazīstamā latviešu saimniece Ruta Runde. Koncerta dalībnieki varēja baudīt dažādus gardumus, kā lasi, cāli, pīragus un rupjo maizi. Saldā ēdienā bija sevišķi garda lat

Dziesmu dienas rīcības komitejas priekšsēdis un Filadelfijas draudzes priekšnieks Ģirts Stūrmanis uzrunā viesus sadraudzības mielasta laikā. Pie rozēm Ģirta dēls Nikolas Stūrmanis. Foto: Pēteris Aļle

viskā torte, kā arī kriņģelis.

Programmu pēc mielasta vadīja Filadelfijas draudzes priekšnieks Ģirts Stūrmanis, Pateicību dziedātājiem izsacīja diriģenti Sarma Aļle, Ralfs Augstroze un Gunta Plostniece, Koŗu apvienības priekšniece. Gunta arī atskatījās uz pavadītajām septiņdesmit dziesmu dienām, lūdzot vairākiem dalībniekiem risināt atmiņa kamolu par iepriekšējam dziesmu dienām. Tie bija Vilis Nams, Zaiga Alksnīte, Jūlija Plostniece, Gatis Ķeris un māc. Dr. Pauls Barbins.

Bostonas draudzes priekšnieks Juris Alksnītis aicināja visus uz nākošo, 71. Dziesmu dienu Bostonā, 2020. gada 26. aprīlī. Lūgšim, lai Dievs svētī arī šo dziesmu dienu, kā Viņš ir svētījis pagājušās septiņdesmit dziesmu dienas! “*Pateicieties Kungam, jo viņš ir labs, jo uz mūžiem viņa žēlastība!*” (Pasalms 118:1)

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

PATEICIETIES TAM KUNGAM, JO VIŅŠ IR LABS

Pārdomas Dziesmu Dienā Filadelfijā

Pagājušā svētdienā, Lieldienās, pasauli pāršalca šausmu vēsts, ka vairākās pilsētās Sir Lankā notikuši teroristu uzbrukumi. Trīs no vietām, kur uzsprāga bumbas, bija baznīcas, kurās bija pulcējušies ticīgie Lieldienas rīta dievkalpojuma. Šajās eksplozijās mira vairāk nekā 300 cilvēku un mirušo skaits katru dienu top lielāks. Ievainoto ir daudz vairāk, pāri par 600 cilvēku. Mūsu šī rīta pārdomas nāk no psalma, kas nozīmēts lasīšanai šajā svētdienā, nāk no 118. psalma pirmā un beidzamā panta: *“Pateicieties Kungam, jo viņš ir labs, jo uz mūžiem viņa žēlastība!”* (psalms 118:1) Šī gada Lieldienu rīta terorisma uzbrukums un daudzi šādi uzbrukumi pagājušajās dienās, nedēļās, mēnešos un gados daudziem cilvēkiem, liekas, noliedz šo psalmista vārdu patiesību. Kur šādu šausmīgu sāpju, posta un ļaunumu gaismā varam redzēt Dieva labumu un žēlastību?

Viena aina no šiem uzbrukumiem man ir it sevišķi iespiedusies sirdī. Šī aina ir Kristus statuja vienā no baznīcām, kur eksplodēja bumbas. Baznīcas siena aiz Kristus statujas, aptraipīta ar noslepkavoto asinīm, un pats Kristus tēls aptraipīts ar sarkaniem asins plankumiem.

Pirms Lieldienām, Lielajā piektdienā, dievnami pildījās ar dievlūdzejiem, varbūt arī mēs bijām starp tiem. Mēs Lielajā piektdienā domājām un dziedājām par krustā sisto Jēzu, no kuŗa naglu caururbtām rokām, kājām, šķēpa sadurto sānu, plūda asinis. Viņš tiek savu mācekļu pamests, kad Viņš tiek notiesāts uz šausmīgāko nāvi, kādu cilvēks jebkad otram ir piespriedis. Pie krusta, starp diviem ļaundariem, tiek pienaglots Dieva Dēls, Dieva sūtītais cilvēces Pestītājs, mūsu Pestītājs.

Apstulis Pāvils raksta par Jēzus Kristus krusta nāvi un Viņa lietajām asinīm: *“Bet Dievs savu mīlestību uz mums parāda ar to, ka Kristus par mums nomiris,*

kad mēs vēl bijām grēcinieki. Jo vairāk tagad, kad esam attaisnoti viņa asinīs, mēs tiksim caur viņu izglābti no dusmības.” (Rom. 5:8-9) Jēzus Kristus nāve, Viņa lietās asinis pie Golgātas krusta, glabj tevi un mani no Dieva dusmības. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Dieva Dēla, Jēzus Kristus asinis šķīsta mūs no visas apgrēcības. (I Jāņa 5-10) Ticot Viņa krusta nāvei un Viņa augšāmcelšanai Lieldienas rītā, ieejam debesīs - mūžīgā miera un taisnības, gaismas un mīlestības valstībā.

Kā mēs varam sacīt *“Pateicieties Kungam jo viņš ir labs, jo uz mūžiem viņa žēlastība”* (psalms 118:1), redzot lielo ļaunumu pasaulē? Mēs varam to sacīt Jēzus Kristus pie Golgātas krusta izlieto asiņu dēļ. Mēs varam to sacīt ar noslepkavoto ļaunu asinīm aptraipītās Kristus statujas dēļ vienā no Sir Lankas baznīcām. Jēzus Kristus lietās asinis pie Golgātas krusta ir neapšaubama liecība, ka Viņš bija Sir Lankā ar ļaudīm, kas, svinot Viņa augšāmcelšanos, tik brutāli tika nogalināti.

Kādēļ Dievs atļauj ļauniem cilvēkiem tik brutāli rīkoties šodien, un viscaur cilvēces vēsturei, to mēs neatbildēsim. Bet, ticībā mēs zinām, kā saka apustulis: *“..ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas tās nākamās godības priekšā, kas mums tiks atklāta.”* (Rom. 8:18) Šie vārdi nekādā ziņā nenoliedz šausmīgās ciešanas, ko cilvēki pārdzīvo savās dzīvēs. Tie gan apstiprina, cik neaptverama ir nākotnes godība, ka šādas šausmīgas ciešanas var tapt nenozīmīgas šīs debešķīgās godības gaismā, tās godības gaismā, ko Dievs sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. Tādēļ, par spīti šī laika ciešanām, par spīti tam, kas notika Sir Lankā Lieldienās, mēs tomēr varam sacīt: *“Pateicieties Kungam, jo viņš ir labs, jo uz mūžiem viņa žēlastība!”* (Psalms 118:1)

II.

Šī ir Amerikas latviešu baptistu Koru apvienības rīkotā 70. Dziesmu diena. Pirmā Dziesmu diena bija

Ņujorkā 1950. gadā, kad bēgļi no komunistu teroristu varas bija tikko ieradušies šeit, Savienotājās Valstīs. Tikai gadu iepriekš, 1949. gadā, no 25. līdz 28. martam, bija notikusi otrā lielā masu izsūtīšana uz Sibīrijas Gulagu, uz vergu nometnēm Krievijā. Vairāk kā 40,000 no mūsu mazās tautas tiek atrauti no savām mājām un ģimenēm un izsūtīti uz spaidu darbiem aiz polārā loka. Komunistu terroru sarkanā migla pārklāja mūsu zemi un izplētās pār pasauli.

Latviešu baptisti, līdz ar citiem latviešiem, apzinājās, ka ceļš atpakaļ uz mājām, uz dzimteni, tik drīz vairs nebūs. Tādēļ Bukskauntijā tiek dibināta Amerikas Latviešu Baptistu apvienība un Koņu apvienība, kuŗa rīko Ņujorkā pirmo Dziesmu dienu Savienotājās Valstīs.

Jūdi Bābeles izsūtījumā prasīja *“Kā lai dziedam Kunga dziesmu svešā zemē?”* (Psalms 137:4) Mēs, kristieši, zinām, ka Jēzus Kristus ir Kungs par visu pasauli. Viņa dziesma ir dziedama un tiek dziedāta visās pasaules zemēs. Mēs to esam dziedājuši šeit, Ziemeļamerikā, cauri gadu desmitiem un dziedam to šodien. Psalmists saka *“Šī ir diena, ko Kungs devis, gaviļējiet un līksmojiet šodien.”* (Psalms

118:24) Mēs daudz gadu desmitus dziedājām tā Kunga dziesmu ar sājpu sagraustām sirdīm par mūsu tautu, verdzinātu aiz dzelzs aizkara. Mēs dziedājām šo dziesmu ar gaviļēm un prieku par atgūto brīvību. Mēs dziedam šo dziesmu šodien sadraudzībā ar visiem pasaules ticīgajiem. Mēs dziedam to šodien, atkal ar asarām acīs, solidaritātē ar kristiešiem Sir Lankā, kuŗu nogalināto asinīm tika apraiņīts Kristus tēls.

Pa spīti visam, ko mēs, latviešu tauta, esam piedzīvojuši, mēs varam dziedāt *“Pateicieties Kungam, jo viņš ir labs, jo uz mūžiem viņa žēlastība!”* (Psalms 118:1) Mūsu vidū šodien arī stāv asinīm apraiņītais Kristus. Kā apustulim Tomam, tā mums Viņš šodien rāda savas naglām caurdurtās rokas un saka: *“..neesi vairs neticīgs, bet esi ticīgs!”* (Jāņa ev. 20:27b) Arī mēs izsaucamies *“Mans Kungs un mans Dievs!”* (Jāņa ev. 20:28b) Mēs šodien. šajā Dziesmu dienā slavējam to Kungu, jo Viņš ir labs, Viņa žēlastība paliek mūžīgi!

ALBA priekšsēdis,
māc. Dr. Uldis Ukstiņš

NOTIKUMI DRAUDZĒS

Bukskauntijas draudzes ziņas

Kristīgā draudze tiek balstīta uz trijiem nozīmīgiem pamatprincipiem Jēzus Kristus dzīvē. Viņa dzimšana, miršana un augšāmcelšanās! Bez šiem trijiem notikumiem nebūtu kristietība un nebūtu mūsu ticībai nostiprināts pamats.

Kā zinām - kalendāros ir atzīmētas trīs svarīgas dienas: Dieva Dēla dzimšana – **Ziemssvētki**; Viņa miršana – **Lielā Piektdiena**; Viņa augšāmcelšanās – **Lieldienas**. Šodien, pat nemiera laikmetā, pa visu plašo pasauli ticīgie atminas un pulcējas kopā, lai pateiktos Dievam, ka Viņš sūtīja Savu vienīgo Dēlu cilvēces labā. Jo, tikai ar Viņa nākšanu, miršanu un augšāmcelšanos, Dievs katram

atvēra durvis, nākt pie Radītāja.

Bukskauntijas latviešu baptistu draudze, līdz ar visu kristīgo pasauli, atminējās Ziemsvētkus, Lielo piektdienu, Lieldienas! Kaut gan Ziemsvētki, Lielā piektdiena un Lieldienas jau sen pagājušas, ticīgo dzīve vēl arvien tiek iespaidota no šiem vēsturiskajiem notikumiem. Atmināties, kā jau pirms **Ziemsvētkiem**, savos rīta dievkalpojumos atzīmējām Adventa laiku, lai aizdedzinātu četras Adventa svečītes. Minēto pienākumu izpildīja divi draudzes locekļi – viens, lasot piemērotu rakstvietu, otrs, aizdedzinot svečītes.

Lielās piektdienas vakarā, klusumā apstājāmie un pārdomājām par Dieva Dēlu. Atcerējāmie, ka Kristus atdeva savu dzīvību mūsu labad. Zinām, ka arī šodien Kristus mācekļi atdod savas dzīves savas ticības dēļ. **Lielās piektdienas** vakarā, draudze pulcējās, lai domātu par Jēzus nozīmīgajiem vārdiem pie krusta un vairāki draudzes locekļi sniedza īsas pārdomas par Dieva lielo mīlestību. Dzirdējām pārdomas par mīlestību, kuŗa piedod, pārveido, rūpējas, jautā, cieš, uzvar un uzticas. Runātāji bija: Ralfs, Kārlis un Inta Augstrozes, Inta Stepanika, Gatis Ķeris, Benita Ukstiņa, draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš. Pie ērgelēm kalpoja Silvija Augstroze. Šo kluso brīdi noslēdzām ar Svēto vakarēdienu, kuŗā kalpoja mācītājs ar draudzes kopējiem Gati Ķeri un Kārli Augstrozi.

Lieldienas rītā Filadelfijas latviešu baptistu draudze pievienojās Bukskauntijas draudzei, kopā dziedot *“Kristus ir cēlies! Alleluja!”* Apvienotais koris diriģenta Ralfa Augstrozes un diriģentes Guntas Plostnieces vadībā ar dziesmu skaņām slavēja augšāmcēlušo Kristu. Par Marijas Magdalēnas vārdiem Kristus mācekļiem *“Es redzēju to Kungu!”*, tāpat Jēzus vārdiem teiktiem Marijai, runāja draudzes mācītājs. Pie ērgelēm kalpoja Silvija Augstroze, pie klavierēm Benita Ukstiņa. Ka

Svētais vakarēdiens: Ralfs Augstroze, māc U. Ukstiņš, Gatis Ķeris

parasti Lieldienas rītā, dievnama ziedi no ģimenes bija Valentīna un Faniņas Stūrmaņu piemiņai.

Ar prieka pilnām sirdīm, domājot par augšāmcēlušo Kristu, pienāca laiks doties blakus telpās, lai baudītu Lieldienas brokastis. Galvenās saimnieces bija Ruta Ķere un Inta Gulbe, bet palīgā nāca vairākas čaklas rokas. Tā kā bija gaišs, saulains rīts, Sigrīda Gulbe, Gata Ķera vadībā, baznīcas sētā bērniem paslēpa lieldienu olas, kuŗus ar čalojošu prieku sameklēja vismaz pusducis bērnu.

Šodien - **Ziemsvētki, Lielā Piektdiena un Lieldienas** - ir tālu aiz mums, bet kā apustulis Pāvils

Kvartets: Ralfs Augstroze, Gatis Ķeris, Ruta Ķeris, Inta Augstroze

sacījis – *“Priecājieties iekš tā Kunga vienumā; es velreiz teikšu, priecājieties!”* Jo – Kristus dzima, mira un augšāmcēlās, lai glābtu tevi un mani – kā gan lai nepriecātos!

Bukskauntijas draudzes korespodente

Benita Ukstiņa, Fotografijas: C. Augstroze

Ziedi Valentīna un Faniņas Stūrmaņu piemiņai

LAI PAGODINĀTS TU, KUNGS, MANĀ DARBĀ TIECI!

Bukskauntijas draudzes māsu gada svētki

Dzejnieces Natālijas Ģinteres dzeju grāmatā “Vēlās Lāses” atrodam ar viņas rokrakstu vārdus “Lai pagodināts Tu, Kungs, manā darbā tieci!” Es bieži pārlasu dzejnieces dzejoļus, jo, gan sastopot dzejnieci,

gan lasot viņas dziļās domas dzejoļu vārdos, nav šaubu ka dzejniecei ir dziļa ticība. Nav ne mazāko šaubu, ka viņa savu dzīvi bija veltījusi Dievam, un viņas sirds vēlēšanās bija, lai ar savu dzīvi un ar saviem vārdiem pagodinātu to Kungu.

Kad domājam par mūsu pašu darbiem draudzē, darītus tam Kungam, tad apzināties, ka darbam ir paliekoša vērtība tikai tad, ja to darām, lai ar to pagodinātu to Kungu. Tā, kad apstājāties parastajā draudzes dzīves ritmā, lai svētdien, 19. maijā, svinētu Bukskauntijas draudzes māsu gada svētkus, tad arī zinājām, ka pagodinām pašu darbu Devēju – Jēzu Kristu. Viņš šo māsu darbu ir svētījis un vadījis, un dod visam darbam nozīmi un mērķi.

Mūsu darbs balstās uz Dieva Dēla mīlestības pamatiem. Bez Dieva mīlestības nebūtu mūsu darbs, ar kuŗu pagodinām to Kungu, jo darbs nebūtu paliekošs. Tā šajos māsu svētkos svētku programma saistījās ar dievišķīgo mīlestību. Jau dievkalpojuma sākumā tika dziedāta pazīstamā kopdziesma “Mīlestības sēklu sēji”. No Svētajiem Rakstiem piemērotu rakstvietu lasīja Silvija G. Tai (Tighe) un Gaida Gulbis. Gaida arī svētkos gādāja dievnama ziedus.

Cik labi, ka ticīgam tiek doti vairāki veidi, kā godināt savu Radītāju. To spējam darīt ar dzejas vārdiem, lasot Svētos Rakstus, priecājoties par Dieva radību, kā arī ar mūzikas skaņām. Draudzes koris ar viesu dziedātājiem, diriģenta Ralfa Augstrozes

vadībā un ar Benitas Ukstiņas klavieru pavadījumu dziedāja divas dziesmas. Šīs dienas ērgeliece un kvarteta pavadītāja bija Silvija Augstroze. Divas kvarteta dziesmas dziedāja Inta un Ralfs Augstroze, un Ruta un Gatis Ķeris.

ALBA Māsu apvienības priekšiece, šī raksta rakstītāja, savā sveicienā, starp citu, minēja, ka vien-alga kur un kad satiekamies ar ticīgu māsu vai brāli, arvien jūtam arī kopīgu saiti ar to Kungu. Tā šajos svētkos koris dziedāja “Priecīgi lai dziesmas dziedam, debess Tēvu slavējam!” Bez šaubām, ticīgais sajūt prieku par savu Kungu, bet blakus tam ir apziņa, ka mūsu Kungam ir arī jākalpo. Viena no kvarteta dziesmām bija “Kalpot Dievam ar prieku” (B. B. McKinney). Tādēļ arī šīs dienas kolekte bija nozīmēta LBDS Svētdienskolas apvienības žurnālam “Labās Ziņas Bērniem”. Ar šo žurnālu Apvienība kalpo gan Latvijā, gan arī vairākās ārzemju valstīs.

Klīvlandes draudzes mācītāja Dr. Paula Barbina svētruna nesa svētības katram klausītājam. Svētrunas temats bija “Dāvā man mīlestību”. Cerams, ņemsiet laiku, lai to izlasītu šīnī Kristīgās Balss numurā. Svētku nobeigumā kā lūgšanu visi vienoti dziedāja “Māci vairāk nodoties!” Lai Dievs dotu, ka Viņa mīlestība pildītu mūsu sirdis un dzīves, lai caur to mēs liecinātu tiem, kuŗus ikdienas dzīves gaitā sastopam, par Viņa mīlestību. Bez šaubām, kristīgā sadraudzībā šī mīlestība arī ir atrodama. Tā, pēc svētku dievkalpojuma, pulcējamies vēl ilgi blakus telpās, baudot brāļu un māsu mīlestību, kā arī dienišķo maizi, kuŗu sagādāja draudzes māsa. Benita Ukstiņa, Bukskauntijas draudzes korespondente.

NOTIKUMI DRAUDZĒS

Filadelfijas draudze

Viens Kungs, viena ticība, viena kristība...

Filadelfija draudzes darbība 2019. gada sākumā

Filadelfijas draudze ir uzņēmusi arvien ciešāku sadarbību ar savu kaimiņu draudzi uz ziemeļiem, Bukskautijas latviešu baptistu draudzi. Svētdienā, 17. martā, Bukskautijas draudzes locekļi piedalījās Filadelfijas draudzes Ciešanu laika dievkalpojumā un pēc tam Filadelfijas draudzes māsu rīkotā bazarā ar pusdienām.

Bazara un pusdienas ienākumi nāca par labu palīdzības darbam Latvijā. Mācītāja svētruna šajā

Māc. Dr. U. Ukstiņš

Aprīlis sākas ar Filadelfijas draudzes māsu pulcīna 120. gada svētkiem, 7. aprīlī. Svētkiem vienumēr ir pievienojusies Bukskautijas draudze. Māsu svētki uzausa gaiši un saulaini. Šie ir māsu 120. gada svētki, kas ir ļoti zīmīgs skaitlis mazai ētniski draudzei. Svētkos mācītāja runa ir par tēmatu: "Jēzus sekotājas ceļā, pie krusta un kapa." (Lūkas ev. 8:1-3; 23: 27,49, 55-24:8) ALBA māsu apvienības priekšniece Benita Ukstiņa nodod Māsu apvienības sveicienus. No Bukskautijas draudzes kvartets (Inta Augstroze, Ruta Ķeris, Ralfs Augstroze un Gatis Ķeris) dzied: "Mans

Patvērums" - Joyce Freud, Silvijas Augstrozes pavadījumā. Klavieru solo: "Adagio sostenuto - L. van Beethovens, no Mēnesnīcas sonatas, no op. 29,

Kvartets: Ralfs Augstroze, Gunta Tighe, Ruta Ķeris, Gatis Ķeris

svētdienā nācā no Pāvila vēstules Filipiešiem 3:17-4:1, un bija par tēmatu: "Gaidot debess godību". Apstulis Pāvils raksta: "Bet mūsu piederība ir debesīs no kurienes mēs ar pacietību gaidam Pestītāju, Kungu, Jēzu Kristu." (Pāvila vēstule filipiešiem 3: 20) Pēc dievkalpojuma visi dievkalpojuma dalībnieki baudīja gārdas pusdienas: "Honey baked ham" ar piedevām. Tad notiek, gadskartejais bazars, kurš vienumēr izraisa lielu jautrību.

Saimniece Aina Stūrmane ar dēlu Nikolas

#2", izpilda Gunta Plostniece. Solo: "Kungs es nabags grēcinieks" dzied Astrīda Ukstiņa Rudolph, Benitas Ukstiņas pavadījumā. Svētkiem seko sadraudzības brīdis un mēģinājums Dziesmu dienai mēneša pedejā svētdienā.

Nākošā svētdienā, 14. aprīlī, ir Pūpolu svētdiena un

pēc tam 21. aprīlī ir Lieldienas. Lieldienās šogad abas draudzes pūlcējas pirmo reiz kopīgi Bukskautijas draudzes dievnamā, dievkalpojumam un brokastīm. (Par Lieldienām apraksts ir no Bukskautijas draudzes korpodentes).

Jūnijs, ka parasti, iesākas ar Filadelfijas draudzes gada svētkiem. Šogad draudzes 119. gada svētki, 9. jūnijā, sakrīt ar Vasarsvētkiem, kristīgās draudzes dzimšanas dienu. Tādā sakarībā, mācītāja svētruna ir: "Draudzes dzimšanas diena". Svētos rakstus, Apustuļu darbi 2:1-21 un Pāvila vēstule romiešiem 8:8-17, lasa draudzes priekšnieks Ģirts Stūrmanis. Solo dziesmu: "Agnus Dei", Silvijas G. Tighe pavadījumā dzied Gunta Plostniece. Aizkustiņošie vārdi šai dziesmai ir: "Dieva Jērs, Tu kas uzņemies pasaules grēkus apželojies par mums. Žēlo, sārgi un dod mums tavu mieru." Bukskautijas kvartets (Silvija Gunta Tighe, Ruta Ķeris, Ralfs Augstroze, Gatis Ķeris), Silvijas Augstrozes pavadījumā dzied: "Tā vārds ir brīnišķīgs" - Andy Mieir. Duetu: "Nāc seko Glābējam" dzied Astrīda un Aaron Rudolph, Benitas Ukstinas pavadījumā. Svētkiem seko sadraudzības brīdis.

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Pie klavierēm Silvija Augstroze

Fotografijas: Ģirts Stūrmanis

Draudzes saimnieks Ģirts Stūrmanis

Solo: Gunta Plostniece

AR TO MAN IR LABI

„māc. Dr. Pauls Barbins

Jāņa ev. 13:31-35

Svētruna Bukskauntijas
māsu pulciņa gada svētkos

Lasīju par kādu mākslinieku, kurš nesen bija sācis savu praksi. Tas stāsta par to, ka pēc tam, kad viņš bija uzzīmējis un uzmetis vienkāršas lietas, kā vāzes un pāris ziedus, viņš domājis, ka bijis gatavs zīmēt kaut ko vēl nopietnāku un nozīmīgāku. Tā, ar saviem zīmumiem un skiču burtnīcu rokā, mākslinieks staigājis pa Parīzes ielām, meklējot nākošo temu.

Un atradis – Notre Dame katedrāli. Mākslinieks apsēdies uz parka sola, kur viņam bijis

skaidrs, tiešs skats uz katedrāles zvanu torņiem, kas bija ietverti starp parka lielajiem kokiem. Brīnišķīgs skats. Mākslinieks iesācis zīmēt.

Pirmais uzmetums neizdevies – perspektīve likusies sadalīta visādos virzienos. Tad otrais meģinājums un trešais, ceturtais un tā tālāk. Pēc divām stundām mākslinieks atzinis, ka viņa uzmetumi kļuvuši arvien sliktāki. Tas piecēlies no savas brīnišķīgās vietas, un, iedams mājās, iemetis savu skiču burtnīcu atkritumu spainī.

Rakstot par savu piedzīvojumu radošais

māc. Dr. Pauls Barbins, Foto: C. Augstroze

mākslinieks saka šādi: “Tikai ar manu paša neatbilstošo un nepiemēroto piepūli es novērtēju, cik īsts skaistums prasa.” Citos vārdos: nav tik viegli sasniegt to, kas liekas tik viegli darāms.

* * *

Padomājiet par to, ko Jēzus prasa no saviem sekotājiem. Tanī pēdējā naktī kad Jēzus bija ar saviem mācekļiem, viņš stāstīja viņiem par to, kas notiks viņa dzīvē un arī viņa sekotāju dzīvēs. Jezus stāsta par to, ka viņš tikai vēl īsu brīdi būs ar viņiem; ka viņš dodas uz vietu, kur viņi nevar

viņam sekot. Starp visiem paziņojumiem, par to kas būs, Jezus dod viņa mācekļiem jaunu bausli un prasa viņiem mīlēt cits citu.

Mums šodien šie Jēzus vārdi skan tik viegli. Mīliet cits citu! Bieži vien mēs atgādinām viens otram, ka vienam otru ir jāmīl. Domājam, ka viss, kas salauztai sabiedrībai būtu jādara, lai sevi salabotu, ir mīlēt cits citu. Sludinām: “vienkārši – mīli!” Gan garīdznieki, gan politiķi, gan baznīcas gajeji, gan kultūras zvaigznes mudina mūs viens otru mīlēt. Izliekas tik viegli – mīli!

Mīliet cits citu! Un, ja tas nebūtu pietiekoši liels uzdevums, Jēzus māca, ka ja mēs mīletu cits citu – ja mums būtu mīlestība mūsu starpā – tad visi zinātu, ka mēs esam Jēzus macekļi. Jēzus savieno mīlestību ar mācekļa raksturu. Ka mācekļi ir ievēroti ar to, ka viņi parāda mīlestību viens otram.

Šis Jēzus mudinājums mīlēt, jo mīlestība ir mācekļa būtība, izliekas kā vēl viens piemērs, ka nav tik viegli darīt to, kas izliekas tik viegli darāms.

* * *

Starp Bībeles zinātniekiem ir domas, ka Jāņa evaņģēlija vēstījums ir rakstīts ļaudīm, kuŗi atrodas pie garīgas pierobežas joslas starp divām realitātēm. Vispirms šie ļaudis, kuŗi saņem Jāņa evaņģēlija vēstījumu, atrodas tur, kur viņiem tiek atgādināta vēsturiskā ziņa par to, ko Jēzus darīja un mācīja. Evaņģēlija rakstnieks atgādina Jezus sekotājiem, ka Jēzus mīlēja savus mācekļus un kopa sadraudzību ar tiem; ka Jēzus mierināja savu sekotāju dvēseles nemiera dzīves brīžos; ka Jezus stiprināja viņus ar atgādinājumu, ka Jēzus viņus neatstās, un ka Jēzus atgriezīsies un nāks atkal pie viņiem. Šī ir tā viena garīgā realitāte, kuŗā viņa sekotāji atrodas.

Otrā joslas puse ir ticīgu ļaužu garīgā nākotne. Šajā nakotnē atrodas valstība, kur Jēzus tiek pagodināts un kur visi viņa sekotāji tiks vienoti ar Dievu.

Starp šīm divām realitātēm atrodas Jāņa evaņģēlija lasītāji, gan tie kuŗi ieklausījās šajā vēstī pirms divtūkstoš gadiem, kā arī mēs paši. Šodien mēs, ticīgie ļaudis, arī atrodamies šajā pierobežas joslas starpā – kur vienā pusē ir Jēzus, kuŗš aicina viņam sekot un palīdzēt viņam veidot Dieva valstību un otrā – apsolītā Dieva valdība pēc kuŗas ticīgie ļaudis cerē.

Un ko Jēzus saka mums, Jezus sekotājiem, kuŗi atrodas pie šīs pierobeža joslas, starp šīm divām pusēm? Jezus saka saviem sekotājiem: “Mīliet cits

citu! Es jums dodu jaunu bausli – mīliet cits citu!” Jo tādā veidā visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi.”

* * *

Bet kā mums, ticīgiem ļaudīm, ir gājis, izpildot šo Jēzus jauno bausli, mīlēt cits citu? Pēc mana prāta, es domāju, ka mums, Dieva bērniem, ir vēl daudz jāpiestrādā, lai pildītu Jēzus bausli, mīlēt cits citu.

Ja mēs atklāti pārbaudam gan mūsu pasaules realitāti, mūsu baznīcas dzīvi un mūsu pašu dzīves apstākļus, mēs ievērojam, ka būtu labi pārdomāt šo Jēzus bausli no jauna un atzīt to, ka tas nav tik viegli izpildāms, kā mēs esam domājuši.

Kāds ir rakstītājs, ka šis jaunais bauslis ir tā visskaidrākā raksturīgā iezīme, ko nozīmē būt Jēzus māceklim, dzīvot kā Jēzus sekotājam. Šī ir tā visskaidrākā raksturīgā iezīme, bet mēs, sekotāji, neievērojam vai nesaprotam, cik radikāls ir šis jaunais bauslis, un vai mēs, vispār, varam to pildīt.

Atcerieties kā Jēzus deva šo jauno bausli viņa mācekļiem. Jēzus sacīja viņiem – mīliet cits citu! Jūsu starpā – mīliet viens otru! Te vēl nav runa par mīlestību pret mūsu kaimiņu vai pret mūsu ienaidnieku. Jēzus prasa no saviem macekļiem, lai viņi mīlētu viens otru.

Šis mudinājums, kas ir pamatots mīlestībā starp Jēzus sekotājiem, ir bieži uzskatīts kā vieglāki darāms, vai ne tik izaicinošs, kā mīlēt kādu kaimiņu vai ienaidnieku. Bet mēs zinām, ka šāda mīlestība starp mums nav tik viegli atrodama vai pat veidojama. Un Jezus arī to saprata, un tāpēc viņš to prasīja no saviem sekotājiem tanī pēdējā reizē, kad viņi bija visi kopā. Mīliet cits citu!

* * *

Jezus pavēl, lai mēs mīlētu cits citu tā, kā Jēzus pats ir mīlējis mūs. Jautājums paceļas: vai, vispār, mīlestību var komandēt. Vai ir iespējams pavēlēt mīlestību no kāda pret kādu citu? Tāda

doma, varbūt, izklausās mums nepiemērota šīs dienas sabiedrībai, kur tagad tik daudz ir atļauts individiem nolemt un nosacīt.

Varbut arī, ka šī Jēzus pavēle liekas nepiemērota, ja mēs, Jēzus mācekļi, saprotam mīlestību kā savīļojumu vai emociju. Kāds garīdznieks jautā: kas notiktu, ja mīlestība nav emocija, ja mīlestība ir tas veids, kā Dievs savstarpēji iedarbojas uz pasauli, un kā Jēzus rīkojās ar saviem mācekļiem. Tāda mīlestība ir citādāka nekā mūsu cilvēcīgās jūtas, emocijas.

Ja Dieva mīlestība atspoguļo Dieva raksturu un kā Dievs rīkojas ar savu radību, tad, šis garīdznieks spriež, mīlestībai mūsu starpā jābūt atklātai, patiesai, līdzjūtīgai un kalpojošai tiem, kuŗi vēl nav pilnīgi sastapuši Dieva mīlestību savās dvēselēs.

Padomājiet par šādu mīlestību, kuŗa ir atklāta, patiesa, līdzjūtīga un kalpojoša, un cik reti tā ir vērojama mūsu sabiedrībā. Šāda mīlestība, par kuŗu Jēzus sludina, ir grūti atrodamā, bet ir piedzīvojama, ja mēs atļaujam tādai mīlestībai mūs aizskart.

Kad biju Latvijā šī gada maija mēnesī, iegriezos Doma katedrālē sestdienas pēcpusdienā uz katoļu bīskapa Andreja Kravella amatā iestādīšanas dievkalpojumu. Latvijas luterāņu baznīcas vadība atļāva katoļu draudzei lietot lielo katedrāli šim dievkalpojumam. Katedrāle bija pilna ar visādiem ļaudīm – konfesiju vadītājiem, garīdzniekiem, draudžu pārstāvjiem, politiķiem, sabiedriskiem ļaudīm, bija jauni un veci Latvijas dievlūdžēji un viens latviešu baptistu mācītājs no Amerikas.

Sekoju līdzī katoļu meses liturģijai. Ieklausījos archibīskapa svētrunas vārdos, kur viņš aicināja gan jauno bīskapu, gan ikkatru Dieva bērnu mīlestībā kalpot viens otram. Dzirdēju ērģeļu skaņas un dziedāju līdzī korim ikkatrā kopdziesmā. Bet tas brīdis, kad piedzīvoju šo Jēzus jauno pavēli

mīlēt cits citu, nāca, kad mēs tikām aicināti sasveicināties un dalīt “Dieva mieru” viens ar otru.

Esmu introverts un šādi sveicienu brīži dara mani neērtu. Lielajā katedrālē plānoju, ko man vajadzētu darīt, lai varētu palikt savā vietā un ļaut šim brīdim ātri paiet gaŗām. Bet nē, pret mani tūlīt pagriezās kāda vecāka kundze, izstiepa savu roku pret mani un ar lielu smaidu ieskatījās man acīs un sacīja: “Dieva miers ar Jums!” Saņēmu viņas roku un atkārtāju tos pašus vārdus. Un tad vēl kāda kundze mani sveicināja ar svētīgiem vārdiem. Tad kāds vecāks kungs, tad kāda jauna sieviete. Pec īsa brīža ievēroju, ka biju atstājis savu vietu un gāju, izstieptdams savu roku, gatavs sacīt citiem latviešu dievlūdžējiem – Dieva miers ar Jums! Saprātu, ka šāda mīlestība pārvarēja mana paša neērtību un bailes.

Tagad saprotu, ka tā bija dievišķīgā mīlestība, kas mani iedrošināja gan saņemt, gan dalīt līdzī svētības ar citiem. Neievēroju konfesijas vai kultūras, vai valstības līnijas, bet atļāvos Dieva mīlestībai darboties manā dvēselē. Viens vienkāršs, ikdienišķīgs piedzīvojums, kad sastapu Jēzus sekotājus dzīvojot, izpildot viņa jauno bausli.

* * *

Tāda mīlestība, pie kuŗas Jēzus aicina savus sekotājus, ir pamatota Kristus mīlestībā. Mes nevaram mīlēt cits citu, ja paši neesam piedzīvojuši Jēzus mīlestību mūsu pašu dvēselēs. Tādā veidā mūsu attiecības ar Jēzu veido, nosaka un iespaido mūsu mīlestību vienam pret otru.

Šāda mīlestība, saņemta no Jēzus un dalīta starp Dieva bērniem, ir “Dievišķīga mīlestība” jo tā nāk no paša Dieva. Ne mēs paši varam veidot šādu mīlestību; ne mēs paši varam saņemties un nolemt mīlēt cits citu ar šādu mīlestību; ne mēs varam piespiest sevi pašu vai kadu citu iesākt mīlēt viens otru ar šādu mīlestību.

Dzīvot pilnīgā pašāvēlē un uzticībā Dieva mīlestībai ir neparasti cilvēku dzīvēs. Varbūt tāpēc Jēzus visu šo ideju un pavēli nosauca par “jauno bausli”. Jo, lai mīlētu cits citu, mēs, Jēzus sekotāji, nevaram paši to uzņemt un vienkārši izdarīt. Mums, Jēzus sekotājiem, ir jāatļauj šādai mīlestībai piepildīt mūsu dvēseles, un tad, ar Dieva palīdzību, paplašināt šo piedzīvoto mīlestību ar citiem. Tā ideja, ka mēs paši nevaram ne dievišķīgu mīlestību veidot vai nosacīt, vai kontrolēt, ir jauna ideja, jo mūsu cilvēcis raksturs ir, ka mums pašiem ir iespējams visu ko nosacīt, veidot vai kontrolēt.

Mēs nevaram dievišķīgu mīlestību nosacīt ar likumiem vai uzspiest uz kādu citu, vai veidot ar mandātiem. Varam tikai sev atļaut to saņemt un piedzīvot. Un tas mums, Dieva bērniem, ir kaut kas jauns.

* * *

Nevaram dzīvot, pildot Jēzus jauno bausli, mīlēt cits citu, ja mēs paši nedzīvojam Dieva mīlestībā.

Kāda pazīstama lūgšana, ko rakstījis Ignācijs no Lojolas, nobeidzas šādi: “Tikai dāvā man savu mīlestību un žēlastību, jo ar to man ir diezgan”.

Esmu nācis pie saprašanas, ka tas vienīgais veids, kā varam izpildīt Jēzus jauno bausli un dzīvot kā Jēzus mācekļi, ir, kad mēs atzīstam, ka viss, kas mums ir vajadzīgs, ir Dieva mīlestība un Dieva žēlastība. Varam mīlēt Dievu un cits citu tikai tad, kad mēs atdodam visu Dievam un uzticamies Dievam un ne uz mūsu pašu spēkiem mīlēt. Kad uzticamies tikai Dieva mīlestībai un žēlastībai, tad Dievs ir tas, kurš parveido mūs par Jēzus mācekļiem, un ne mēs paši.

Saprotu labāk, ka tas vienīgais veids, kā mēs, ticīgie ļaudis, varam paveikt to, ko Jēzus ir pavēlējis, ir kad mēs paši dzīvojam Dieva mīlestībā. Varam mīlēt cits citu tikai tad, ja mēs paši atļaujamies dzīvot mīlestībā, ko Dievs mums dāvā. Kā Jēzus sekotāji mēs varam izpildīt Jēzus jauno bausli tikai tad, ja mēs paši dzīvojam pilnīgā nodošanā un uzticībā Jēzum. Varam dzīvot kā Jēzus mācekļi dievišķīgā mīlestībā tikai tad, ja paši vēlamies visu nodot Dievam un uzticēties, ka ar Dieva mīlestību un Dieva žēlastību ir diezgan.

Mīļais Jēzu, dod man drošību dzīvot Tavā mīlestībā, jo tikai tā es varu kļūt par Tavu mācekli, pildot Tavu jauno bausli, mīlēt cits citu, kā Tu pats esi mīlējis.

CEĻĀ UZ MĒRĶI

Enoks Biķis

Ar šādu devīzi Latvijas Baptistu Draudžu savienība 2019. gada 18. maijā pulcēja draudžu delegātus un viesus no visas Latvijas uz gadskārtējo kongresu. Saulaina, neparasti karsta pavasara sestdiena. Jau no agra rīta Rīgā, Lačplēša ielā 37, Savienības nama dievkalpojumu telpas durvis viesmīlīgi atvērtas. Pie ieejas durvīm, sākot jau no ielas un līdz pat stāvajām uzejas kāpnēm līdz dievnama plašajai zālei skan sveiciens un priecīgi atkalredzēšanās izsaučieni.

Pulkstens 9.00 sākas kongresa dalībnieku reģistrācija. Pildās krēslu rindas. Uz paaugstinājuma

dievkalpojumu zāles priekšā pie klavierēm Krišs Pozemkovskis un Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes pielūgsmes un slavēšanas grupas mūziķi Miķeļa Mārtaņa Maža vadībā gatavojas kongresa muzikālajam pavadījumam.

Tā kā kongresā piedalās arī vairāki krieviski runājošie Latvijas baptistu draudžu pārstāvji, tad pirmās visiem labi zināmās dziesmas “ Ak, lielais Dievs!” teksts uz ekrāniem pa pantiem tiek rādīts pārmaiņus abās valodās, un tā to arī var dziedāt - pārmaiņus abās valodās: latviešu un krievu. Latvijas

krievu baptistu draudžu pārzinis, mācītājs Viktors Abramovs īsā uzrunā sauc atmiņā tās daudz agrākā pavasara – 1986. gada 26. aprīļa dienas rītu, kad viņu un tā ģimeni pārsteidza Černobiļas atom-

Baltijas Pastorālā institūta absolventi - no kreisās: Artis Kaņeps, Kurts Kleinhofs-Prūsis, Matīss Babrovskis, Aleksandrs Kēnigsvalds, Raitis Šķerbergs

Foto autore: Anna Vestmane

elektrostacijas avārija, kas notika samērā tuvu viņu toreizējai dzīves vietai Ukrainā. Līdz

ar to viņi bija pakļauti kaitīgā izstarojuma ietekmei, tādēļ pēc tam bija sāpīgi jāpārdzīvo tuva un mīļa cilvēka zaudējums no pašu ģimenes. Runātājs atzīst, ka toreiz ciešanās un pārdzīvojumos izjūst Dieva tuvums, atbalsts, vadība un žēlastība.

Kongresa pirmo sēdi vada Limbažu baptistu draudzes mācītājs Mārtiņš Anševics. Visi tiek aicināti vienoties Latvijas himnas – tautas lūgšanas “ Dievs, svētī Latviju!” dziedājumā, ar ko arī kongress tiek atklāts. Tiek nolasīti saņemtie sveicieni. Kā pirmais ir sveiciens no Amerikas Latviešu Baptistu apvienības, tad seko sveiciens no Brazīlijas latviešu baptistiem. Uz kongresu ieradusies arī ASV Oklahomas pavalsts baptistu Apvienības pārstāvji, un to vārdā klātesošos uzrunā delegācijas vadītājs. Uz paaugstinājuma muzikālam sveicienam, kurā skanēs iemīļotu, pazīstamu garīgo dziesmu temas, izvietojas Ozoliņu ģimenes ansamblis. Tajā muzicē čellisti Pēteris un Agnese Ozoliņi, kā arī ērģelnieces Martas Ozoliņas māsa flautiste Anita Čirkše.

Uzrunu saka LBDS Bīskaps Kaspars Šterns. Aizvadīts pirmais viņa, LBDS bīskapa darba gads, jaunos pienākumus pildot. Tiek izteikta pateicība visiem, kas atbalstījuši, darbu uzsākot. Ceļā uz mērķi jāpieredz gan grūtības, gan sasniegumus. Var

nākties sastapties ar jauniem izaicinājumiem.

Tāpēc brāļu un mūsu atbalsts nepieciešams arī turpmāk. Labi, ja katra draudze var būt augoša. Galvenais katras draudzes darbības mērķis ir pasludināt

Evaņģēlija vēsti un ar to uzrunāt mūsdienu

sabiedrību, lai

draudzē var ienākt arvien jauni ļaudis. “ Ceļš” nozīmē virzību Dieva vadībā arvien uz priekšu, kā to raksturo apustulis: “..aizmirdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai - Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Filip.3:13-14).

Kad mūs māc neziņa un šaubas, un jautājam, cik tālu būs vēl jāiet, tad lai iedrošina Jēzus sacītie vārdi: “..Dieva valstība nenāk ārīgi redzamā veidā.. ..jo, redziet, Dieva valstība ir jūsu vidū.” (Lūk. 17:20 -21).

Šī gada kongresa dalībniekiem esam sagatavojuši LBDS darbības gada pārskata grāmatiņas. Minēšu dažus tajās atrodamos skaitļus. Mūsu draudžu skaits Latvijā – 92, jaunu draudžu dibināšanas vietas – 11 un misijas stacijas – 3, locekļu skaits draudzēs pa visām kopā – 6449. Vidējais dievkalpojumu apmeklētāju skaits – 3625. Pateicoties atbalstam ar ziedojumiem no ALBA’s, vairākās draudzēs organizētas alfa kursa nodarbības un laulāto semināri.

Sekmīgi norisinājušās Baltijas Pastorālā institūta “ Drafts” nometnes pušiem, lai palīdzētu tiem pieaugt vīra briedumā, veidoties Kristus līdzībā un kļūt par misijas darbiniekiem un vadītājiem – gan vasarā Užavā un Vandzenē, gan ziemā – Užavā.

Kopskats zālē: dalībnieki, kongresu atklāšanā.

Foto autore: Anna Vestmane.

Pateicoties Baltijas Pastorālā institūta darbībai tiek sagatavoti jauni sludinātāji, vadītāji un mācītāji. Licencēti vairāki jauni sludinātāji, kas uzsākuši darbību draudzēs, ordinēti četri jauni mācītāji.

Svētdienskolas darbojas 60 draudzēs, svētdienskolēnu skaits tajās kopā 1444. Jāatzīmē Latvijas Simtgadē (2018.g.) LBDS Svētdienskolu Apvienības interesanti veidotās vasaras Bībeles skolas bērniem, diferencētas pa atsevišķiem valsts novadiem.

Ārmisijas darbā, ko vada mācītājs Pēteris Eisāns, sekmīgi turpināta “ Zvaigzne austrumos” programma Jordānijā, Gruzijā un Kalkutā, Indijā.

Sieviešu kalpošanas apvienība Agneses Megnes vadībā organizē mācekļības apmācību pēc programmas “ Sieviete sievietei” , izdod žurnālu “ Padod tālāk” 4 reizes gadā, sadarbojas ar ALBA, saņemot “sinepju graudu”- starta kapitālu sieviešu kalpošanas darba attīstībai.

Muzikālās kalpošanas apvienības ietvaros, ko vada Māris Dravnieks, notiek apmācības BPI muzikālo vadītāju skolā, sadarbībā ar komponistu

Ēriku Ešenvaldu tiek attīstīta Priekules mūzikas festivāla koncepcija, Rīgas baptistu Golgātas draudzes muzikālais vadītājs Arvīds Keinis organizē jauniešu mūzikas festivālus “ Kompass – virziens augšup!”

Pēc mandātu komisijas datiem delegāti pieteikti no 73, bet piedalās no 70 draudzēm. Delegātu skaits – 276, viesi – 69. Aizklāti balsojot, no 6 kandidātiem LBDS padomē tiek ievēlēti 4 : Viktors Abramovs, Mārcis Dejus, Oļegs Jermolajevs un Agnese Megne.

Debatēs Kārlis Deksnis (Liepājas baptistu Pāvila draudze) un Oļegs Jermolajevs (Cēsu baptistu draudzes mācītājs) paziņo, ka ir nodibināta Latvijas baptistu vēstures biedrība (LBVB) ar mērķi apzināt, pētīt, uzkrāt un saglabāt latviešu baptistu materiālo un nemateriālo mantojumu Latvijā un ārzemēs. Šī raksta autors, debatēs ar uzrunu uzstājoties, minēto pasākumu atbalsta un biedrībā iestājas. Citē vārdus no Jāņa Inča senās, pazīstamās dziesmas “ Mēs nedzināmies pakaļ murgu tēliem..” novēlējuma vārdiem tagadējai un nākamajām paaudzēm “..Kaut jums šīs patiesības būtu svētas, par kuņģam tēvi mūžu

devuši!" (78.psalms,3-4 un Jerem.6:16a).

Kongresa otro sēdi, kas notiek pēcpusdienā, vada Priekules baptistu draudzes mācītājs Mārcis Zīverts.

Mūzikas ansamblis Miķeļa Maža vadībā izpilda Eduarda Strēļa dziesmu "Saulainās debesis" un zālē esošie kongresa dalībnieki dziedot tai pievienojas. Tad tiek demonstrēts video par Dr. theol. Ilmāra Hirša mūža ieguldījumu, sveicot viņu ar ziediem.

Seko Mūžībā aizgājušo pieminēšana, iededzot svecītes.

Mācītājs Pāvils Pallo 13.02.1927.-28.05.2018. dzimis Baškīrijā, kalpojis Rīgas Āgenskalna, Mazsalacas un Rīgas Vīlandes draudzēs.

Mācītājs Haralds Anzenavs 20.03.1927.-03.08.2018, garīgās literatūras izdevējs, kalpojis Dundagas baptistu draudzē, viņa vadībā uzcelts Dundagas baptistu draudzes dievnams.

Iveta Bartkēviča 12.03.1974.-16.11.2018., Grobiņas baptistu draudzes mācītāja Haralda Bartkēviča dzīvesbiedre un draudzes darbiniece.

Mācītājs Tedodors Bērziņš 20.06.1928.-27.01.2019., dzimis Baškīrijā, kalpojis Piltenes, Cēsu, Smiltenes un

Sakas draudzēs.

Fotogrāfs Zigurds Krugalis 03.08.1940.-09.01.2019.

Diriģents Leonards Skruna 04.03.1936.- 04.03.2019.

Kalpojis Rīgas baptistu apvienotajā vīru korī "Brālība", Mateja, Mazsalacas, Rīgas Vīlandes draudzēs un kā nošu pārrakstītājs.

Dr. theol. Dentons Locs 18.01.1939.-23.04.2019. Pasaules Baptistu savienības ilggadējais (World Baptist Alliance) ģenerālsekretārs.

Kongresa pēcpusdienas sēdē Latvijas Baptistu Draudžu Savienībā tiek uzņemta jaundibinātā Krāslavas baptistu draudze un ar ziediem tiek sveikti draudzes pārstāvji: mācītājs Vjačeslavs Istratijs ar dzīvesbiedri Irinu un Krāslavas novada avīzes redaktore Iveta Leikuma.

Seko Baltijas Pastorālā Institūta izlaidums. Katrs no 5 šī gada absolventiem saņem diplomu un simbolisko gana zizli. Tie ir:

Matīss Babrovskis, Artis Kaņeps, Aleksandrs Kēnigvalds, Kurts Kleinhofs-Prūsis un Raitis Šķerbergs.

Kongresa noslēgumā notiek Tā Kunga Piemiņas Mielasts – Svētais Vakarēdiens.

Enoks Biķis, Kongresa delegāts no Rīgas baptistu Mateja draudzes.

DZIESMU DIENA

Enoks Biķis

Arī šajā 2019. gadā atkal no jauna piedzīvojam, ka jauns pavasaris pienāk ne tikvien ar putnu, bet arī ar bērnu dziesmām. Ziemas sākumā kaut kur dzirdētās ne sevišķi pārliecinošās prognozes par sagaidāmu bargu salu nepiepildījās. Aprīļa sākumā neparasti agri, varbūt vispārējās globālās sasilšanas dēļ, jau bija iestājies pavasara siltums. Mežmalā, pie pašas pilsētas robežas, kā arī parkos, pavisam nemanāmi sāka ieskanēties nedrošas it kā piesardzīgas putnu balsis.

Gatavošanās ikgadējai Latvijas baptistu draudžu

svētdienskolu Dziesmu dienai, kuŗa tradicionāli, nu jau otro – trešo gadu desmitu notiek 1. maijā, daudzās mūsu zemes draudzēs sākās jau rudenī. Par repertuāru parūpējās LBDS Svētdienskolu apvienības vadība un darbīgais nošu pārrakstītājs datortehnikā, kordiriģents, mūziķis Leonards Skruna. Viņa pārrakstītās dziesmu partitūras ir vēl apskatāmas tīmekļa vietnē < LBDS.lv>, kaut gan Leonardu izvadījām pēdējā gaitā vēl pirms pavasara iestāšanās.

Saulainajā 1. maija trešdienā visā mūsu Latvijā

plīvoja valsts karogi, atzīmējot Latvijas Republikas Satversmes Sapulces sasaukšanu, kas notika 1920. gada 1. maijā.

1. maija agrā priekšpusdienā pie Mateja baptistu baznīcas Rīgā, Matīsa ielā viens pēc otra apstājas autobusi, kas mērojuši ceļu uz galvaspilsētu, atvedot uz ikgadējo Latvijas baptistu draudžu svētdienskolu Dziesmu dienu tās dalībniekus no tuvākiem vai

Ziedoņdārza parkā. Dievkalpojumu zālē notiek mēģinājumi un dziedāšanās, blakus telpā - sarunu zālē bērniem sagatavotas garšīgas pusdienas.

Pēcpusdienas trešajā stundā Dziesmu dienas kopkoncerts var sākties. Uz paaugstinājuma mūziķi ar ģitārām un sitamajiem instrumentiem, pianiste pie klavierēm un pasākuma vadītājs Miķelis Mažis, kas pats, spēlējot uz ģitāras pavadījumu, dzied

attālākiem Latvijas novadiem. Mateja dievnams pasākuma norisei izvēlēts tādēļ, ka ir ērti sasniedzams gan tā dalībniekiem un viesiem, gan arī klausītājiem, un ēkā ir visas nepieciešamās palīgtelpas. Svētdienskolu apvienības darbinieki Esteres Rozes vadībā rūpīgi sagatavojuši visu vajadzīgo pasākuma sekmīgai norisei un dalībnieku, viesu un klausītāju uzņemšanai. Atbraukušie bērni pēc ilgākas sēdēšanas autobusā var izlocīt kājas tepat pāri ielai siltajā pavasarā saulē orientēšanās maršrutos labiekārtotajā un plaukstošajā

pirmās dziesmas – slavas dziesmas Dievam, motīvu: “Aleluja, slavējiet To!” Raitā solī, kas līdzinās disciplinētam skrējienam, pa galveno un sānu ejām no vestibila dievkalpojumu zālē iestīdžas jaunākie un vecākie svētdienskolēni – Dziesmu dienas dalībnieki no Latvijas novadiem – vairāk kā pusotra simta bērnu. Tā uz paaugstinājuma izvietojas 170 dalībnieki. Centrā koŗa solos ir bērni ar dažādas krāsas apģērbiem, bet flangos dominē T-krekliņu dzeltenā krāsa, kas pieder Rīgas Āgenskalna un arī Siguldas svētdienskolēniem. Ogres Trīsvienības

baptistu draudzes svētdienskolēniem T-krekliņi, tāpat kā zālē sēdošajam draudzes mācītājam Dainim Pandaram un tā dzīvesbiedrei, ir zilā krāsā.

Kad bērni ieņēmuši savas vietas, pasākuma vadītājs izsludina šīs Dziesmu dienas devīzi: "Gavilējiet Dievam!" un uzaicina bērnus savas skanīgās balsis apvienot kopīgā dziesmā, tai arī pievienojot zālē sēdošos klausītājus, jo teksti tiek rādīti uz ekrāniem. Gan centrā, gan katrā no sānu flangiem ir pa diriģentei, kuŗas reizē ir arī "kustību diriģentes". Tās ir: Linda Ķuņķe, Marta Roga un Laine Balode. Bērniem viņas parāda roku un ķermeņa kustības, un tie tās ar aizrautību izpilda un aktīvi iesaistās dziesmu priekšnesumā. Neredz nevienu žāvājamies vai kļūstam gurdeni. Sajūsma un līdzdalība ir neviltotas.

Bērni kopkorī dzied, pavadīdami savu dziedāšanu ar ķermeņa un roku kustībām: "Nāciet visi, Dievu slavēsim! Esmu bērns Tavs, esmu izglābts – un no sirds es līksmoju..".

Seko dziesma: "Gavilējiet Dievam, līksmi spēlējiet!"

Dziesmu dienas koncertā piedalīties uzaicināti arī viesi. Rīgas baptistu Vīlandes draudzes ārmisijas darba aktīviste Tabita Ašņevica iepazīstina ar pirmo viesi un to intervē. Tas ir Dens no Kenijas, kuŗa tērpu rotā āfrikāņu nacionālie ornamentu. Viņa saziņas valoda ir angļu, tas atvieglo darbu tulkim. Uz jautājumu, pastāstīt kā Dievu slavē Āfrikā, viņš nosauc dziesmu atsevišķas frāzes Kenijā plaši izplatītā bahili valodā, un bērni korī ar sajūsma tās atkārti. Dens spēlē ģitāru un dzied kopā ar bērniem melno āfrikāņu – Dieva slavētāju dziesmas motīvu. Dens pēc tam angļiski saka vārdus, kuŗi pārtulkoti skan šādi: " Visā pasaulē nerimstoši skan Dieva slavas dziesmas. Pateicos, ka slavējāt kopā ar mani! Dievam pieder gan āfrikāņu, gan amerikāņu, gan eiropiešu, gan citu pasaules tautu pilsonība. Varētu sacīt, ka viņiem visiem kopā ir tik daudz ārzemju pases!"

Seko dziesma " Bērna prieks" ar jaunākajam bērnu vecumam piemērotiem vārdiem, kuŗu komponējis Ēriks Ešņvalds. Nostājoties kuŗa vidū paaugstinājuma centrā, dziesmu izpilda jaunākā vecuma bērnu grupa un kopkoris to pavada ar

niansētiem iedziedājumiem.

Pēc pārlicinoši motivētas un kopkuŗa skanīgās dziesmas: "Jēzus ir mans Draugs! Jēzus ir mans labākais Draugs!" seko dziesma, kuŗu kādreiz draudzes nometnes laikā sacerējuši Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes jaunieši Miķelis Mažis un Aivars Ēcis: "Nemainīgais Dievs". Tikpat oriģināla, ar dziļu un nopietnu saturu un neparastām atskaņām ir minēto autoru otra dziesmu dienas repertuārā iekļautā dziesma: "Laimīgs es, ja paklausu".

Nākamais ārzemju viesis, kuŗš tiek intervēts, ir Antons no Indijas. Uz jautājumu, kāpēc Dievs jāslavē, Antons, līdzīgi Denam no Āfrikas, atbild: ".. tāpēc, ka Dievs mūs ir radījis. Viņu vajag slavēt tāpēc, ka viss Viņa radītais dabā un pasaulē visapkārt mums ir tik brīnišķīgs". Jautāts, vai Indijā tāpat slavē Dievu, kā to dara Latvijā, viņš atbild: " Mēs gan daudz vairāk lēkājām..". Antons pastāsta, ka Indijā lieto vismaz 29 valodas.

Indijas viesis hindi valodā izsaka pēc kārtas kādas frāzes vārdu, un bērni korī to atkārti. Frāze beidzas ar izsaucienu " hei!", tad Indietis paņem ģitāru, spēlē pavadījumu un dzied savu dziesmu. Bērni tai seko un ar sajūsma dzied tai līdz.

Pēc tam kopkoris izpilda vairākas, tagad Latvijā populāras un bieži dziedātas dziesmas. To vidū ir dziesmas ar vārdiem: " Es vienkārši zinu, ka Tu, Jēzu, esi man līdzās! " un : " Ozanna, Ozanna Dievam augstībā! Lai slava par mīlestību mūžīgi!"

Tad seko intervija, šoreiz nevis ar ārzemju viesi, bet gan ar mūsu pašu Latvijas sōlo dziedātāju no Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes - Lību Ēci – Kalniņu. Uz Tabitas jautājumu, kad viņa sākusi dziedāt slavas dziesmas Dievam, Lība atbild, ka, iespējams, ļoti agri, kopā ar savu dziedošo māmiņu, kad viņa vēl pirms savas piedzimšanas bijusi kopā ar to, tās "puncī" (vēderā) , kā viņa, bērniem saprotamā veidā, izsakās. Uz jautājumu, kāpēc viņa slavē Dievu, Lība atbild: "Tāpēc, ka Viņš mani radījis un mīl, ir klāt un palīdz ik dienas. Par to mēs kopā ar mani bērniem ik vakaru varam runāt, dziedāt un pateikties". Lība pa teikumam saka dziesmas vārdus,

un bērni kopkorī tos atkārt. Tad visi kopā dzied: “Dziediet Viņam! Slavējiet Viņu! Spēlējiet Viņam! Stāstiet par visiem Viņa Brīnuma darbiem!”. Tad tiek aicināti pacelt rokas tie bērni, kuŗi pagājušā gadā bijuši Dziesmu dienas dalībnieki. Izrādās, ka tādu ir daudz. Arī šodien grāmatu galdā ir pieejams pagājušās Dziesmu dienas dziesmu krājums “Dziļi sirdī”, un to var iegādāties.

Pasākuma vadītājs Miķelis Mažis pieteic “kollektes dziesmu” un atgādina bērniem, ka viss, kas mūsu uzturēšanai nepieciešams, nāk no mūsu Debesu Tēva rokām, tāpēc tiekam aicināti piedalīties ar saviem līdzekļiem kopējā kolektē Dieva Valstības darbam.

Seko priekšpēdējā bērnu kopkoŗa dziesma ar vārdiem: “Dievs visu zemi Savās Rokās tur (arī.. lietu, vēju/ arī.. sauli, zvaigznes/ arī.. katru bērnu/ arī.. mūs ikkatru).. Savās Rokās tur!”.

Vienā no pēdējām bērnu kopkoŗa dziesmām: “Manā dzīvē godināts esi, Kungs, šodien!” sekojot Miķeļa Maža uzaicinājumam, vārda “dzīvē” vietā pēc

kārtas tiek pieminēti visi četri Latvijas novadi: Vidzeme, Latgale, Zemgale un Kurzeme.

Noslēgumā ar tādu pašu līksmi un pacilātību kā sākumā, bērnu kopkoris vienojas dziesmā, ar kuŗu Dziesmu dienas koncerts iesākās: “Alelu, alelu, alelu, .. Aleluja, slavējiet To”

Uz paaugstinājuma iznāk un kopā ar bērnu kopkori Dieva slavēšanas dziesmā piedalās Kenijas viesis, Indijas viesis un Lība Ēce-Kalniņa ar savu mazo dēlēnu uz rokām.

Miķelis Mažis izsaka pateicību visiem, kas Dziesmu dienā piedalījās un klausījās un noslēdz ar pateicības vārdiem Debesu Tēvam.

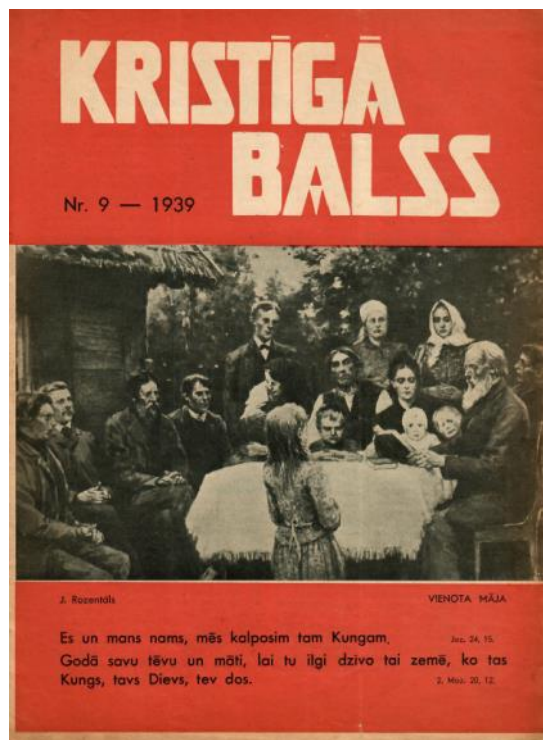
Enoks Biķis

Rīgas baptistu Mateja draudzē.

Foto autore: Anna Roze.

KĀ TAS BIJA PIRMS 80 GADIEM

1939. g., 1. maija numurs

Savienības darba laukā.

VI. Uz Dānijas baptistu 100 gadu jubilejas svinībām, kuras notiks šini gadā, nolēma deleģēt, kā Latvijas baptistu pārstāvi, sav. pad. locekli R. Ekšteinu.

VII. Atļava Apriķu draudzei iegūt nekustamu īpašumu dievnama būvei Apriķu pag., ņo Atvaru mājām atdalītu zemes gabalu.

VIII. Nolēma aizrādīt pilsetās dzīvojošiem mūsu draudžu locekļiem, ka uz laukiem ir darba roku trūkums un ir ieteicami, kam iespējams, iet tur darba.

Savienības priekšnieks A. Meters.
Sekretars A. Eglītis.

Nupat iznācis A. Metera sakārtojumā
**Latvijas baptistu draudžu savienības
1938. gada pārskats**

ar draudžu un viņu darbinieku adresēm, statistiskām ziņām, kuras rāda mūsu darba pieaugumu un arī zaudējumus. Gada pārskats dabūjams Savienības grāmatnīcā Rīgā, Lāčplēša ielā 37. kā arī pie draudžu sludinātājiem un grāmatu galdos. Katram draudzes darbiniekam nepieciešama rokas grāmata. Maksā 60 sant

Draudzu dzīve

Galvas pilsētas Rīgas draudžu jaukajam pasākumam — noturēt kopējas sanāksmes — turpinoties, 16., 17. un 18. aprīlī, Savienības namā, notika plašas kristīgās atziņas izkropšanas sanāksmes.

Sanāksme bija domāta tikai baptistu draudžu locekļiem, ar īpašām ieejas kartiņām, kuras draudžu locekļi varēja saņemt pie saviem mācītājiem. Sanāksme bija radījusi Rīgas draudzēs ļoti dzīvu atsaucību un Semināra baznīcas plašās telpas katru vakaru bija pārpildītas.

Kopējs temats visiem priekšnesumiem un runām bija: „Kristīga cilvēka dzīve Bībeles gaismā“. Katru vakaru runāja trīs runātāji un ar gadījumam piemērotām dziesmām piedalījās pa vienam solistam.

16. aprīlī runāja māc. J. Rīss — Kristīgs cilvēks, kā jauns radījums, māc. R. Ekšteins — Kristīgs cilvēks un Sv. Gara kultūra un māc. R. Krauze — Kristīgs cilvēks un sekošana Jezus Kristus. Ar divām solo dziesmām sapulci kuplināja m. P. Krūms.

17. aprīlī runāja māc. A. Korps — Kristīgs cilvēks kā draudzes loceklis, māc. A. Redlihs — Kristīgs cilvēks un ģimenes dzīve un māc. V. Fetlers — Kristīgs cilvēks un pasaule. Ar solo dziesmām piedalījās m. Gailis un m. Neija.

18. aprīlī runāja māc. A. Klaupiks — Kristīgs cilvēks — vīrietis un sieviete, māc. R. Tāziers — Kristīgs cilvēks un manta un māc. K. Biķis — Kristīgs cilvēks kā Dieva liecinieks un ar solo dziesmām kalpoja br. A. Ozoliņš.

Kā jau tas redzams no galvenā, kā arī no katras atsevišķas runas temata, tad šī sanāksmē tika skārti ticīgu ļaužu dzīve dažī ļoti svarīgi jautājumi. Katrs no runātājiem centās sniegt to labāko no tā, kas katram no tā Kunga uzticēts. Sanāksmes norobežošana tikai draudžu locekļiem, runātājiem deva iespēju aizkustinātos jautājumus aplūkot daudz ieejošāki un runāt par tiem tiešāki, nekā tas iespējams vispārējās sapulcēs. Šāda izdevība — dzirdēt tik svarīgu jautājumu vispusīgu apgaismošanu Rīgas draudžu locekļiem bija pirmo reizi. Draudžu locekļi šīs sapulces bija pratuši ļoti novērtēt, jo, kā jau minēts, tās katru vakaru bija pārpildītas uzmanīgiem klausītājiem. No vairākām pusēm tika izteikta vēlēšanās, kaut šāda rakstura sanāksmes tiktu vēl sarīkotas.

Bez svētīgā iespaida, ko šīs sapulces deva katram apmeklētājam atsevišķi, tam bija liela nozīme arī vienības idejas veicināšanā Rīgas baptistu saimē. Draudžu locekļiem un darbiniekiem, kas tik ļoti aizņēmti katrs savā atsevišķā darbā,

bija izdevība tuvāki iepazīties ar pārējiem mūsu saimes locekļiem, dzirdēt vienā otrā jautājumā arī citādāku apgaismojumu un līdz ar to arī citam citu labāki saprast.

Dalībnieks.

Filadelfijas latviešu baptistu draudzē ir dažādas nozares, kas čakli strādā. Šoreiz vēlos pastāstīt par draudzes čaklāko nozari — Mūsu misionāru biedrību. Pašlaik pēc skaita biedrība sevi apvieno 58 biedrenes. Kaut arī visām nav iespējams aktīvi darboties, tomēr visas čakli piedalās materiālo līdzekļu ziedošanā biedrības darbam.

Savas enerģiskās priekšnieces māsas Jūlija Egles vadībā, biedrība attīsta plašu misijas darbību. Tiek pabeigti misijas darbi Latvijā, Indijā, Ķīnā, Lietuvā, palīdzēti trūkumcietējiem Krievijā un Spānijā. Tomēr visvairāk māsām sirdis silst priekš darba dzimtenē, pie veciem ļaudīm — nespējniekiem un bāra bērniem Saulstāros.

Netiek aizmirstas arī pašu mājas un vajadzības gadījumā biedrība ir vienmēr gatava sniegt palīdzīgu roku.

Biedrības darbība izteicās kārtējā sanāksmju noturēšanā trīs reizes mēnesī. Bez tam notiek arī atklāti sarīkojumi ar kolektīvu zināmam mērķim. Katra mēneša pirmās svētdienas pēcpusdienā ir darīšanu stunda, tad arī biedrenēm ir iespējams ierasties lielākā skaitā. Iemesls tas, ka biedrenes dzīvo ļoti tālu, izkaisītas pa visu lielo pilsētu un pat ārpus tās. Dažām vajaga stundu, vai vairāk, laika, lai aizsniegtu baznīcu. Tātad pat laikā tiek noturēta arī jaunatnes sanāksme un padomes sēde. Tā ka gandrīz katrai ģimenei ir sava automašīna, tad viņi reizā katrs var būt savā vietā.

Mēneša otrās otrdienas vakars ir veltīts lūgšanu stundai. Tur biedrenes sanāk kopā, lai kopīgas lūgšanās smeltos spēkus darbam un spētu pacelties pāri pelēkai ikdienai, pāri visam, kas dažreiz kavē darba ritmu un mazinā spēkus.

Pēdējais otrdienas vakars mēnesī ir sabiedriska rakstura, jeb rokdarbu stunda. Tas parasti tiek noturēts mājās pie biedrenēm, kuras to vēlas. Un tādu vietu netrūkst. Katra ar prieku atver sava nama durvis un parāda viesmīlību, kas ir viena no kristīgās sievietes galvenām rakstura īpašībām. Tādos vakaros māsas, sanākušas kopā, strādā rokdarbus izžozei un bazaram, kuri viens rotiek pavasarī, otrs rudenī. Nama māte pacienā ar kafiju un maizītēm un tā čakli strādājot, jaukā sirsnīgā draudzībā, tiek pavadīts vakars.

Pēdējā rokdarbu stunda notika pie māsas N. Pētersones. Viņa dzīvo ārpus pilsētas un māsām

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Rūdolfs Kalnmals

1929. g. 23. VI – 2019. g. 24. III

Rūdolfs Kalnmals aizgāja mūžībā svētdien 2019. gada 24. martā savā mājā, Latviešu ciemā pie Gaŗezera, ģimenes vidū (*hospice care*), ģīsi pēc satriecošā ārsta atraduma par vēža pārņemto ķermeni.

Rūdolfs dzimis 1929. gada 23. jūnijā Kuldīgā Hermaņa un Annas (Mūrnieks) ģimenē, viņam ir māsa Lidija (Aistare). Bēgot no sarkanā posta ģimene nonāk Vacijā, Eslingenā, 1949. gadā pārceļoties uz ASV, Čikāgu, kur ģimene pievienojas Čikāgas latviešu baptistu draudzei. Rūdolfs, iesaukts ASV armijā, piedalās Korejas karā 1951–1952. Viņš aprec Rutu Eglīti 1955. gada 15. janvārī, viņu bērni ir Andrejs, Dāvids un Anita, mazbērni Christophers, Liens, kuŗa dzīvoja pie Rūdolda un kopa viņu pēdējās dienās, Julija, Ēriks un Ryans.

Rūdolfs bija tehniķis Ampex firmā, iegūtās zināšanas viņš izmantoja strādājot paša uzņēmumā. Būdams gan draudzes kuŗa, gan 30 gadus Čikāgas latviešu ev. lut. Ciānas kuŗa diriģents, viņš ieskaņoja vairākas elektroniskās skaņņu plates, izmantojot arī solistus.

1999. gadā viņš un Ruta pārcēlās uz savu paša un tēva celto vasaras māju Latviešu ciemā pie Gaŗezera, pievienojās Kalamazū latviešu ev. lut.

Rūdolfs Kalnmals. Foto: Andrejs & Judy Kalnmals

draudzei, kalpojot arī draudzes padomē un kā kuŗa diriģents. Bija ļoti rosīgs ciema darbos, meža sakārtošanā, izpalīdzīgs cilvēkiem, kas paši vairs nevarēja darbus veikt. Ar savu dzīvi un kalpošanu viņš apliecināja savu Kungu un Pestītāju, par to liecinot arī dzīves pēdējos brīžos.

Rūdolda izvadīšana notika trešdien 27. martā Kalamazū latviešu ev. lut. baznīcā, kalpojot māc. Aijai Graham. Apbedīšana bija Riverside kapsētā Trejupēs tās pašas dienas pēcpusdienā.

Oļģerts Cakars

ATVADU SPREDIĶIS

Māc. Aija Graham

2019. g. 27. martā Kalamazū latviešu ev. lut. draudzes baznīcā

Domājot par Rūdi Kalnmali, ieklausīsimies vārdos no 96. psalma 1.-2. panta: “Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, dziediet Tam Kungam, visa pasaule! Dziediet Tam Kungam, teiciet Viņa Vārdu..!”

Tādus, tik skaistus vārdus teica dziesminiņš, ķēniņš

Dāvids. Dziediet tam Kungam visa pasaule. Ķēniņš Dāvids, nenoliedzami, savu spēku atrada dziesmā. Bet tie arī bija Rūdolda vārdi un sajūtas. Dziesma viņam bija dvēseles valoda, dvēseles sauciens. Dziesmās visu var izdziedāt – prieku un skumjas,

izmisuma saucienu un palīdzības saucienu, un pateicību. Dziesmā var savu nespēku izdziedāt un savu spēku var smelties dziesmā, un to citiem dot tālāk. Dziesma savilņo, tā priecina un augšāmceļ, dziesma reizēm atplēš vecas rētas un ļauj asarām birt, un dziesma dziedina ar savu skaņu un plūdumu. Dziesma, skaista un spēcīga, ceļ mūs spārnos un nes uz tiem, gluži kā spēcīga lūgšana. Tādēļ Rūdis pats dziedāja un tādēļ citus līdzī aicināja un sauca, lai dzied. Lai caur dziesmu var Dievam neskaitāmus paldies pateikt.

Rūdis reiz stāstīja, kā, esot Korejas karā, ejot cauri nezināmajam, viņš lūdzis Dievu, lai viņu pasargā. Un tad viņš solījis Dievam – ja es tikšu mājās sveiks un vesels, es visu savu atlikušo mūžu Tev kalpošu un Tev dziedāšu, Dievs. Tas nebija tukšs solījums vai tāds solījums, kuŗu aizmirst, labiem, viegliem laikiem iesākoties. Rūdis šo Dievam doto solījumu pildīja līdz pēdējai elpai – kalpojot, sevi dodot Dievam un Viņa darbam, un savu mūžu izdziedot.

Rūdim dziesma nozīmēja vienotību – ja kopā dzied, tad kopā pastāv. Ja kopā dzied, tad Dievs ir ar mums. Ja telpā sanāk kopā cilvēki un visi kopā dzied, pašiem nemanot, mēs sākam arī elpot vienā laikā. Vēl vairāk – pētījumi pat pierādījuši, ka cilvēkiem, kas dzied kopā, sirdis sāk sisties vienā ritmā. Un, ja mēs dziedam vienā laikā, elpojam vienā laikā un ja sirdis sitās vienā ritmā, tad mēs kļūstam par vienu ķermeni. Un tad pārņem svētais vārds – vienotība. Vienotība ar Dievu. Vienotība ar Kristu. Rūdis ilgojās pēc tādas vienotības, kur nav strīdu, nesaskaņu, dažādu viedokļu kaŗu, savas taisnības aizstāvēšanas. Tā vietā viņš ieteiktu labāk uzdziedāt dziesmu, tā dziedināt sevi un savu dvēseli.

Bet vai jūs kādreiz esat iedomājušies savu dzīvi salīdzināt ar dziesmu vai kādu melodiju? Jo dzīve ir tas pats kas dziesma - tai ir savs sākums, tai ir savs ritms, tai ir sava dažādība, tonalitāte, vārdi, dziesmai reizēm ir atkārtojumi, kā tas mēdz būt arī dzīvē, ir savi piedziedājumi, kas mums vislabāk patīk, un katrai dziesmai ir arī savs nobeigums. Dziesmai,

mūžam ir gan mažors, gan minors – skumjās skaņas un priecīgās. Tur ir brīži, kas liek mesties dejā un aizmirsties, un ir brīži, kuŗas skaņās ir izmisums, sēras un izbailes, un skumjas. Ir augstie toņi un ir zemie, ir kulminācijas brīži, skaļi un patosa pilni, un ir gaŗas, neērtas pauzes. Un visām notīm mūsu dziesmas skanējuma laikā ir jāskan saskaņoti, harmonijā.

Ja mēs spēlējam visas dzīves garumā tikai vienu noti, tikai vienu skaņu, cik garlaicīga un neinteresanta un apnīkstoša ir tāda mūsu dziesma un skaņdarbs. Ja spēlējam visas notis pēc kārtas, kas tik ienāk prātā, nedomājot, neizjūtot, vai tāds skaņdarbs neliktu aizspiest pašiem un arī citiem ausis un teikt – es tādu nevaru klausīties un nevaru panest!

Mums ir jāļauj Dievam salikt kopā mūsu dzīves notis, lai mēs varētu skanēt. Pilnīgi skanēt. Mums jāļaujas būt par šo instrumentu, kas skan, kad Dieva rokas pieskaās mūsu dzīves stīgām. Un Rūdis ļāvās būt šis instruments, kuŗš skan.

Savulaik Johans Sebastians Bachs esot teicis – katram skaņdarbam un katrai dziesmai vajadzētu sākties un beigties tikai ar Dieva slavēšanu. Tā Bachs katra sava skaņdarba sākumā pierakstīja vārdus latīņu valodā – “Jēzu, palīdzi man.” Un katra skaņdarba beigās atkal vārdus – “Dievam vienam gods un slava.” Rūdis tā arī visu sāka un beidza – ar palīdzības lūgšanu un ar pateicības lūgšanu. Pat pašās dzīves beigās, savā grūtumā un skumjās, kad mēs abi lūdzām Dievu, es lūdzu par viņu, par viņa mīļajiem, bet Rūdis pie šīs lūgšanas pievienoja savējo – pateicību. Pateicību par savas ģimenes mīlestību. Pateicību par draudzi. Pateicību par to, cik Dievs vienmēr labs bijis viņa mūžā. Savā grūtumā viņš lūdza, lai mums, draudzei labi iet, lai Dievs mūs svētī un sargā. Rūdis savā mūža dziesmā nedziedāja par sevi vien. Viņa dziesmā vienmēr bija iekļauti citi – mīļie, draudze, viņa draugi no baptistu saimes, ļaudis. Atcerieties viņa vēstules uz Ziemassvētkiem? Tajā vienmēr bija iepriekšējā gada apskats, kas noticis viņa dzīvē, viņa ģimenes dzīvē, kur ceļots, kur būts, bet tur bija apraksts arī par to, kas noticis viņa draudzē, viņa sabiedrībā. Jā,

Rūda mūža dziesmā mums visiem bija vietas.

Ja mēs, iesākot savu mūžu, vai, iesākot katru savu dienu, iesāktu ar vārdiem – “Jēzu, palīdzi man!” - palīdzi manu šodienas melodiju un šodienas dziesmu skaisti izdzīvot un izskanēt. Un, ja pašās dzīves beigās, vai dienas beigās, pēdējai notij noskanot, varam pateikt – “Dievam vienam gods un slava”. Ne man gods par šodienas panākumiem, ne man slava par dzīves komponēšanu vai tās nodziedāšanu. Nē, tikai Dievam gods un slava. Par to, ka Viņš man ļāvis šādu dziesmu savas dzīves laikā izdziedāt, ka man to uzticējies nodziedāt. Tikai tad ir izdzīvots un izskanēts mākslas darbs, meistardarbs mūža garumā. Rūdis tā skanēja. Neprasot paldies, nesagaidot paldies un pateicības un atziņu par visu, ko viņš mums visiem dzīves laikā palīdzējis, darījis. Viss, ko viņš ilgojās – lai Dievam gods un slava.

Kas vēl bija Rūda dzīves dziesmā? Viņa dziesma bija pilna ātruma, enerģijas un spēka, tik daudz, ka tā citus rāva līdzī. Viņa dziesmā bija reizēm arī spītības notis, kad Rūdis lietas darīja pēc sava prāta. Rūdis vienmēr bija gatavs mācīties. Vai tas būtu labāk izprast kādu temu Svētajos Rakstos vai saprast kaut ko dziļāk. Rūdis dzīvoja ar “iesācēja” attieksmi. Ka nevis es visu jau zinu, bet ka es dzīvojot mācos, ka Dievs līdz pēdējai elpai man kaut ko vēl māca. Rūda dzīves dziesmā bija nepārtraukta pateicība. Viņš pateicās, cik Dievs viņam bagātu dzīvi devis – viņš pats man teica – Dievs man devis bagātu dzīvi, materiāli un galvenais – garīgi. Rūdis mācēja stipri roku paspiest. Rūdis mācēja komplimentus pateikt, labus vārdus netaupīt. Rūdis nebijās un nekaunējās pateikt: “es tevi mīlu.” Rūdis baznīcā jaunpienācēju uzrunātu. Rūdis pildīja Kristus uzdevumu – mīli savu tuvāko, mīli savu kaimiņu kā sevi pašu. Rūdis būtu tas, kas no mums visiem visdedzīgāk evaņģelizētu – liecinātu par Kristu, aicinātu lasīt Svētos Rakstus, domāt, dalīties.

Tie, kas esat bijuši Rūda paša celtajā mājā Trejupēs, jūs zināt, ka ieejas durvis uzreiz ved lielajā istabā. Bet istabā, goda vietā, ir galds. Gaŗš galds. Tas galds Rūdim bija gandrīz vai kā altāris, tā es vienmēr

domāju. Pie tā galda tika lasīti Svētie Raksti. Pie tā galda notika ciema Bībeles stundas. Pie tā galda tika dziedāts. Pie tā galda tika lūgts. Pie tā galda noturēja mielastu, sadraudzību. Uz tā galda šķīvītī vienmēr bija rozīnes ar šokolādi. Un pie tā galda līdz pat pēdējām dienām sēdēja arī pats Rūdis, izdomājot pats savas grūtākās, smagākās domas. Šis gaŗais galds lielajā istabā man vienmēr simbolizēja Rūdi pašu. Tādu, kas visus gaida, iekļauj, aicina. Tāds, kas visiem atradīs vietu un laiku savā namā. Jā, Rūdis bija sapratis, ko nozīmē dzīvot ar kristieša sirdi, jo tai ir jābūt kā galdam, kā altārim, kas aicina, gaida visus, grib visus pabarot.

Mēs bijām pieraduši, saraduši ar Rūda spēku. Es pati viņu saucu par savu labo roku. Cik grūti ir pieņemt brīžus, kad spēks pazūd no dzīves dziesmas. Un tomēr, lai nebija pēdējā laikā fiziskā spēka, Rūdis mums visiem rādīja iekšējo, garīgo spēku – to spēku, kuŗu Dievs dod tam, kas Dievu mīl. Rūdis pat savā nespēkā mums rādīja to iekšējās dzīvības spēku, kas no pelniem pieceļ, to spēku, kas liek pasmaidīt, lai arī sirds ir skumju pilna, to spēku, kas tic, ka visu, ko Dievs dara, Viņš dara savā laikā un labi dara. Rūdis rādīja mums to iekšējo spēku, kas nebaidās raudāt, jo mīlestībai vienmēr sāp šķiršanās. Rūdis mums rādīja to iekšējo spēku, ko nozīmē, pieņemt, izlīgt mieru ar grūto, bailīgo. Rūdis savā dzīves dziesmā mums rādīja Lieldienu spēku. Kā tas ir caur savu dzīvi izdziedāt, liecināt par Kristu, iet ar Kristu, būt Kristus māceklim. Kā tas ir, caur savu dzīvi iznest savu krustu un ciešanas ar mīlestību un patiesumu. Kā tas ir caur savu dzīvi sagaidīt īstās Svētdienas rītu – augšāmcelšanās rītu, kad Dievs pieceļ un pamodina jaunai dzīvei.

Jā, Rūda dzīve bija kā dziesma, kā slavas dziesma Dievam – un mēs visi to dzirdējām un tajā smēlām spēku. Tāda slavas dziesma nebeidzas, tāda turpinās. Nu tā skan pie Dieva, sava Radītāja, lielā dzīves Komponista un Diriģenta. Mūžībā tā skan Tam Kungam par godu.

Amen!

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Lidija Aistare dzim. Kalnmale

1928. g. 23. II – 2019. g. 25. III

Lidija Aistare, dzimuse Kalnmale aizgāja mūžībā 2019. gada 25. martā, dienu pēc sava brāļa Rūdolfā nāves.

Lidija dzimuse 1928. gada 23. februārī Kuldīgā Hermaņa un Annas (Mūrnieks) ģimenē. Bēgot no kara un sarkano neģeļu briesmām ģimene nonāk Vācijā, Eslingenā. Sākoties izceļošanai viņi nonāk ASV, Čikāgā un Lidija ar kristību pievienojas Čikāgas latviešu baptistu draudzei. 1953. gadā viņa salaulājas ar Aivaru Aistaru, ģimenē ir dēls Valdis, meita Sarma, mazbērni Benjamiņš un Daniels Aļļes.

Tā bija Lidija, kas kārtoja draudzes svētā Vakarēdiena galda vajadzības. Lidija bija arī draudzes svētdienskolas, tāpat Čikāgas Kr. Barona skolas skolotāja, mācot ticības mācību un latviešu valodu. Viņa dziedāja draudzes un Ciānas ev. lut. draudzes korī.

Redzot kā Lidija un viņas dzīves draugs Aivars, pēc pārceļšanās 1994. gadā uz Latviešu ciemu pie Gaņezera, vairāk kā 20 gadus ir uzticīgi piedalījušies Čikāgas latviešu baptistu draudzes dzīvē un kalpošanā, kad draudzē satikties nozīmēja braukt

Lidija Aistare Foto: Pēteris un Sarmīte Aļļe

140 jūdzes turp un 140 jūdzes tai pašā svētdienā atpakaļ, lai dalītos evaņģelijā un pielūgšanā un kalpošanā mūsu lielajam Dievam. Tas pildīja draudzes locekļu sirdis ar prieku un pateicību Dievam.

Lidija bija arī draudzes grāmatgaldā pārzine un 26 gadus Amerikas latviešu baptistu žurnāla "Kristīgā Balss" kasiere, tāpat nosūtīja ik izdevuma 50 žurnālus, kā arī palīdzības pakas uz Latviju.

Lai viņai draudzes un mācītāja sirsnīgākais paldies!

Bēru dievkalpums 3. aprīlī māc. Aijas Graham vadībā notika Trejupes Hohner bērnu namā, piedaloties piederīgo un Latviešu ciema saimei. Māc. Oļģerta Cakara, kas gadu dēļ (95) pats nespēja piedalīties, sagatavoto Čikāgas baptistu draudzes sveicienu nolasīja Pēteris Aļļe. Apbedīšana bija Riverside kapsētā, kur, pirms sešām dienām, guldīja arī Lidijas brāli Rūdi.

Oļģerts Cakars

MĀCĪTĀJAS AIJAS GRAHAM SVĒTRUNA LIDIJAS AISTARES BĒRĒS

2019. g. 3.aprīlī Hohner bērnu namā Trejupēs

"Kas Man tic, dzīvos, arī, ja tas mirs", šodien Jēzus Kristus saka to ne tikai Martai, bet arī mums katram – "Kas Viņam tic, dzīvos, arī ja tas mirs".

Jā, visi mirs. Visi mēs lēnām aizejam. Jēzus Kristus nesola nemirstību virs zemes. Jēzus nesola, ka, ticot

Viņam, nebūs jāpiedzīvo mīļoto cilvēku zaudējums un nebūs jāskatās acīs sērām un skumjām un nebūs pašam jāaiziet. Nē, Viņš apliecina – mēs visi šeit esam atnākuši tikai uz laiku. Uz Dieva žēlastības brīdi. Un šajā Dieva žēlastības brīdī, mūsu dzīvē,

tiešām ir viss – tur ir piedzimšana un nāve. Tur ir spēks un nespēks. Tur ir došana un ņemšana. Tur ir prieks un tur ir dziļas skumjas un izmisums. Tur ir vieglums un tur ir ciešanas. Tur ir mūsu plāni un tur ir Dieva plāns. Tur ir mūsu sapņi un tur ir realitāte. Tur ir smieklis un tur ir asaras. Tur ir mīlestība un tur ir arī smags pienākums, atbildība. Viss piederās dzīvei.

Mums jāsaprot, ka Dievs ir paredzējis, ka mēs izesim dzīves laikā cauri vislabākajai augstskolai, ko sauc par pašu dzīvi. Dzīve ir pilna ar tiem brīžiem, kad nav bijis ērti. Dzīve ir pilna ar tiem brīžiem, kad ir sāpējis un ir bijis grūti. Lai kā mums negribētos, bet tieši tie ir tie dzīves mirkļi, kas mūs ir pārcēlušī uz nākamo klasi. Kas mūs visspēcīgāk ir mācījuši un izveidojuši un kaluši par to, kas mēs esam.

Tomēr Jēzus Kristus dod kādu būtisku norādījumu par mūsu dzīvi, par mūsu Dieva žēlastības brīdi. Viņš dod kādu lielisku mierinājumu un iedrošinājumu – aiz katra tava zaudējuma ir kāds ieguvums. Aiz katrām tavām sāpēm ir kāda pieredze un garīgā augšana. Aiz katrām tavām sērām ir spēks, pašam vēl neapzināts spēks, kuŗu tavs gars smeļas Dievā. Un aiz nāves ir dzīvība, augšāmcēlšanās.

Nāve ir realitāte. Sāpīga realitāte. Tomēr ne visa, apliecina Kristus. Nāve nav visa realitāte, tā ir pāreja no vienas esības stāvokļa uz nākamo. Tev tiek dāvāta dzīvība un augšāmcēlšanās. Un, ja tava sirds sadzird šos Kristus vārdus un turas pie šiem vārdiem, tad Kristus dāvātā augšāmcēlšanās tev sniedz pilnīgi cita veida garīgumu. Augšāmcēlšanās, dzīvība tev sniedz piedošanu, visa aplāšanu un jaundarīšanu. Un, ja tu to saņem no Kristus, tad tu to sniedz tālāk - piedošanu, visa aplāšanu. Augšāmcēlšanās, dzīvība liecina par mīlestības spēku. Un, ja tu to saņem no Kristus, tad tu arī tālāk mīli – mīli to, ko Dievs mīl, tātad visu. Augšāmcēlšanās, dzīvība liecina par tevis

nomazgāšanu, aplāšanu baltā žēlastībā un žēlsirdībā. Un, ja tu to saņem no Kristus, tad arī tu otru ieskauj savā žēlastībā un žēlsirdībā. Augšāmcēlšanās tev liecina – tu neesi atdalāms no Kristus. Augšāmcēlšanās liecina par mirkli, kad tu iekrīti Kristus rokās un tās Kristus rokas, caurdurtas un sāpētas un svētas, tevi cieši tur un tev saka – miers ar tevi. Viss ir labi. Viss ir aplāts, viss ir pieņemts.

Tu redzi – Jēzus, zinot to, ka mums sāpēs, zinot to, ka nāve ir mums katram realitāte, aicina mūs tādā garīgumā, kas ved uz dzīvību, uz pārmaiņām, uz pārveidošanos, pārtapšanu – šeit un mūžībā. Augšāmcēlšanās un dzīvība liecina, ka vairs nav svarīgi, ko tu redzi, bet tieši - kā tu redzi. Kā tu redzi pats savu dzīvi. Kā tu redzi otru cilvēku. Kā tu redzi pasauli. Kā tu redzi Dievu, savu Radītāju. Kā tu redzi Kristu, savu pestītāju. Kā tu redzi nāvi. Un kā tu redzi mūžību.

Jūs zināt no Lieldienu, augšāmcēlšanās stāsta, kad sievas gāja uz Jēzus kapu, viņas domāja tur atrast paliekas, atmiņas, pelnus un dzīvi, kas satrūd – skatīties acīs nāves sāpīgajai pieredzei. Sievas gāja uz to vietu, kur ir pagātnes atmiņas, pagātnes nožēlas, pagātnes skumjas, būtībā –skatījās vakardienā. Vai mēs tā bieži nedzīvojam, skatoties visu laiku atpakaļ? Bet Kristus kaps ir tukšs! Dievs pieved mūs pie vietas, kur nav absolūti nekā no tā, ko cilvēks domāja vai gaidīja atrast. Dievs pieved mūs pie tukša kapa! Dievs pieved cilvēku pie pārsteiguma – ir kaut kas vairāk nekā tu domāji!

Tādēļ arī tukšais Jēzus Kristus kaps pārbauda mūsu katra ticību. Vai tu tici jaunam sākumam, kuŗu tev dāvā Dievs? Vai tu tici jaunas dzīves apliecinājumam, iespējai tur, kur paliek tikai pelni un trūdi? Vai tu tiešām tici, ka dzīvība, mūžīgā dzīvība, Kristus nebeidzamās klātbūtnes apliecinājums, ir tas, ko Dievs piedāvā visiem tiem,

kas atnākuši pie tukšā kapa? Es zinu, ka Lidija uz šiem jautājumiem teiktu – jā, es tam ticu.

Lidija caur savu dzīvi apliecināja, ka Dievu var sasniegt, piedzīvot ar skaistu, dziļi izjustu nodziedātu dziesmu. Lidija caur savu dzīvi apliecināja, ka Jēzu Kristu var saukt par draugu, par atbalstu, par glābēju, palīgu visā. Viņa apliecināja pestītāju Jēzu Kristu – to, kas dzīvi dziedina un kas palīdz saredzēt pašu būtiskāko un svarīgāko.

Lidija caur savu dzīvi mācīja un rādīja, ka Dieva vārds ir kā tāda laba, stipra, sātīga latviešu rudzu maize. Dieva vārds ir kaut kas, kas tevi pabaro, stiprina, ceļ un dod spēku šodienai un rītdienai. Pat līdz pēdējam Lidija lasītu Svētos Rakstus, sprediķus, pārdomas par Dieva vārdu. Tā bija viņas gara maize. Kristus dod Sevi, lai es dzīvotu. Tā ir Īsta Maize.

Lidija mācīja, kā otram pateikt neviltotu, patiesu paldies un sniegt pretī siltu smaidu.

Lidija mācīja mums par nodošanos otram. Tādēļ Aivars var liecināt, ka viņam bija tiešām labākais dzīves draugs 65 gadu garumā. Palīdzot, stiprinot, atbalstot, līdzās stāvēt, grūtībām cauri kopā ejot, Lidija un Aivars mums mācīja par to, kas ir mīlestība un kā tai ir jāizpaužas. Tā bija dzīves atdošana otram.

Lidija caur sevi mācīja un rādīja, cik cilvēks Dievā var būt stiprs un pārliecības pilns. Cik liels miers var būt cilvēka sirdī, turot mūžības apsolījumu sirdī. Lidija mācīja un rādīja, kāda ir augšāmcelta sirds – tā ir tikusi pāri bailēm, pāri neziņai, spējot pilnībā uzticēties Dievam un Dieva plānam. Sirds, kas ir pārliecināta par nebeidzamu Dieva mīlestību.

Lidija caur savu dzīvi mācīja un rādīja, ka tavš, mans uzdevums ir palīdzēt Dievam šo pasauli darīt skaistāku, labāku vietu. Un viņa stādīja ziedus, kopa

dārzu, un viņas pasaule ziedēja. Lidija un Aivars ceļotu, teju visas ASV pavalstis apbraukātu un piedzīvotu, ka viss, itin viss, ir skaists, pie kā ir pieskārusies Dieva, Radītāja, roka.

Lidija caur savu dzīvi mācīja un rādīja, ka vienmēr tu apgūsti, mācies, centies vairāk saprast. Tādēļ Lidija tik ļoti mīlēja lasīt, savu pasauli plašāku darīt. Pat pēdējos 4 gados, kad es vadīju Bībeles stundas ciemā Latvija, Rūda mājās, Lidija sēdētu pie manas labās rokas, lai labāk varetu dzirdēt, saprast. Lai sirds sadzird to, ko tā ilgojas dzirdēt.

Lidija mācīja un caur savu dzīvi rādīja, ka ticību tu kā degošu lāpu dod tālāk mantojumā saviem bērniem, mazbērniem. Ar ticību dalās. Ticība nekad nav norobežojusies, sev vien kalpojot. Ticība nozīmē mācīties pastāvēt Dieva kopā.

Lidija mācīja un caur savu dzīvi rādīja, kā paļauties un ticēt arī tad, kad ir grūti. Kā ticēt tad, kad ir jautājumi un kad sirds iziet atbilžu meklēšanas ceļus.

“ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu to tici?” Marta Jēzum teica – Jā, Kungs, es ticu. Lidija caur savu dzīvi Jēzum teica: Jā, Kungs, es ticu, ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls.”

Un Lidijas teiktais Jāvārds Kristum nozīmē sniegšanos pretī dzīvībai, šis jāvārds nozīmē piekrist piedzīvot augšāmcelšanos. No grūtā un sāpīgā un no tumšā piecelties pretī gaismai, dzīvībai un piedošanai un mīlestībai. Skaists ir augšāmcelšanās un dzīvības ceļš. Un Lidija gribētu, lai šodien arī mēs tādu ceļu izvēlamies, sakot Jāvārdu Kristum.

Amen!